

NEZKOUŠEJ
NA MĚ
ZAPOMENOUT

PETER HETTESÁK

BROKILON

Petr Heteša

NEZKOUŠEJ NA MĚ
ZAPOMENOUT

Copyright © 2017 by Petr Heteša
Cover © 2017 by Lukáš Tuma
For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-338-6 (pdf)

Petr Heteša

Nezkoušej na mě zapomenout

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I.

Rituál

1.

Bylo to sado-maso jako z levného béčkového filmu. Vytáhl jsem z kapsy služební smarteye a nasadil si je. Ne proto, že bych špatně viděl, ale abych pořídil záznam. Stará průmyslová hala měla deset krát dvacet metrů, výšku nějakých šest, vytlučená okna se zbytky střepeů trčících z rámu a popraskanou betonovou podlahu. Pod stropem cenily tlamu zbytky uvazovacích drapáků s bubnovými navijáky a přes prorezavělou střechu, která byla ještě z poctivého plechu, a ne z žádných blbin z uhlíkových vláken, dolů prokapávala voda. Nebylo to ale to jediné, co kapalo na zaprášenou betonovou podlahu. Byla to i krev.

Chlap byl nahý a visel za ruce na ocelovém laně dva metry nad zemí. Lano bylo uvázané za příhradový nosník pod střechou, a jak se tam někdo mohl dostat, to mi bylo záhadou. Pod mrtvým tělem byl nakreslený nepravidelný zmatený obrazec z lineárních čar a rozmístěná skoro dvacítka černých svící, z nichž tři byly ještě zapálené a zbytek se válel po zemi. Nedalo

moc přemýšlení zjistit, kdo je poshazoval. Pod visícím tělem se rvaly čtyři kočky o nejlepší pozici, která zaručovala, že jim na lačně vyplazený jazyk bude odkapávat čerstvá krev.

Burgová stála předkloněná v rohu u montážní jámy a vydatně do ní zvracela. Odvrátil jsem pohled. Teda ne, že bych Burgovou neviděl rád, ale nemusí být na záznamu úplně všechno. Lewican nezvracel. Byl jenom zelený.

„Do prdele, Lewican, vás nenapadlo odehnat ty kočky?“ otočil jsem se k němu.

„Chtěl jsem, ale děsně prskaly a cenily zuby,“ ukázal na prokousnutý spodní lem svých kalhot. „Jedna na mě dokonce zaútočila.“

„Poserou nám všechny stopy,“ řekl jsem a vytáhl z pouzdra pistoli.

Zamířil jsem na tu nejbližší. Devítimilimetrová kulka jí prolétla hlavou a zabořila se do podlahy o tři metry dál. Dvě se okamžitě rozprchly, ale jedna s tím měla problém. Zůstala stát a šlehla po mně zlýma očima. Namířil jsem mezi ně. Pochopila to. Odkračela, ale nijak nespěchala. Jako by říkala: *naser si*.

„Kdo ho našel?“ obrátil jsem se zase na Lewicana.

Ukázal za sebe. U stěny tam seděli dva teenageři, kluk a holka, kterých jsem si ani nevšiml. Mohlo jim být tak osmnáct a punk je zasáhl s veškerou silou. Cvočky na kožených bundách musely vážit minimálně pět kilo a klukovo číro připomínalo ostny pravěkého veleještěra. Moc rozhození z toho ale asi nebyli, protože punková ještěrka jezdila palcem po displeji motoroly a okolí vůbec nevnímala, jako by snad byla u sebe v dětském pokojíčku.

„Už jsem se jich ptala,“ přišourala se zelená Burgová s poblitými botami. „Nikoho neviděli, s ničím tu nehýbali a okamžitě volali.“

„Jasně, na hejbání tu byly ty pitomý kočky.“

„Můžeme jít?“ zvedl ke mně oči kluk, zatímco kočiččin Facebook byl nejspíš daleko zajímavější než já.

„Nechte mi tu číslo nebo facebookovou stránku té krasavice a zmizte,“ zavrčel jsem.

Teprve teď ke mně zvedla oči i ona. Měla je krásné. Velké a zelené, skoro jako ty krvelačné kočky. Kývla směrem k visícímu chlapovi, ze kterého pořád ještě kapala krev.

„To je nějaký rituál, ne?“

„Napiš si přihlášku k policii, okamžitě tě berem.“

„Seš nějaký chytřej,“ řekla otráveně a zvedla se ze země.

Kluk taky.

„Kam chceš poslat to číslo?“ zeptala se. „Mezi své přátele si tě rozhodně nedám.“

„Lewican,“ otočil jsem se na policejního eléva, „vezměte si od slečny i gentlemana číslo.“

Pak jsem se vrátil zpátky k viselci.

2.

Jediné, co do té haly prokazatelně nepatřilo, bylo ocelové lanko, na kterém visel. Evidentně tlakově strukturovaná ocel používaná většinou na jachtách k fixaci plachet. Chlapovi mohlo být určitě přes šedesát, měl chlupatou hruď a krk naříznutý asi do jedné třetiny, tak akorát, aby čepel nechytla krční tepnu. Na čele měl černým fixem a neumělými písmeny napsáno: *Nezkoušej na mě zapomenout! Ani v pekle! Že by vzkaz podvedené manželky?*

Obrazec pod ním byl nakreslený v prachu červenou křídou. Ale byla to čistá abstrakce. Rovné čáry spojující na přeskáčku asi dvacet bodů, přičemž na některých ještě stály svíce. V prachu dokonce byly patrné i otisky bot, přes které ovšem bylo asi tisíc otisků kočičích tlapek. Fakt dokonalé.

„Mám zavolat Maxovi z patologie?“ zeptala se Burgová, které se pomalu začala vracet přirozená barva, tedy žlutá, protože byla Číňanka.

„Ne, myslím, že příčina smrti je jasná. Brnkněte rovnou Ongadorovi do pohřebáku.“

„No ale...“

„Řekl jsem pohřebák. A ať s sebou vezme někoho s dlouhým žebříkem, jinak ho dolů nedostanou.“

„Zasraná práce,“ zavrčel Lewican.

„Ale tohle asi budeme muset dát vědět i mimo Chince,“ poznamenala Burgová.

Sundal jsem si brýle, stopnul záznam a mrskl po ní očima.

„Jste se asi zbláznila. Ven to nepůjde. Poradíme si sami.“

„Tohle ale fakt vypadá na rituál.“

Vytáhl jsem balíček camelek a jednu si zapálil.

„Burgová, vy jste ještě nepochopila, že celý tohle zasraný ghetto je jeden velkej rituál?“

„Nemusel jste aspoň strílet tu kočku.“

Někdy jsem měl vážně dojem, že se z ní zblázním.

3.

Zašel jsem do Pretty Nights na panáka a Lewicana s Burgovou jsem tam nechal. Jenom ať získávají zkušenosti. Akorát nechápu, jak Steward mohl dát tyhle dva dohromady. Říkal něco v tom smyslu, že šlo o přání Burgové. Prý je na zajíčky. A Lewican je přímo ukázkový příklad zajíčka ušáčka (třiadvacet let, dětský obličej, odstávající uši). Zatím ho prý ale nedostala.

„Jeden Jack D., náčelníku,“ zahlaholil Berry Woodman za barem a postavil na ulepený pult přede mě panáka. Měl jsem co dělat, abych ho z něj odtrhl.

Vedle mě se na barovou stoličku usadila Černá Lilly.

„Hned jsem klidnější, když do baru vlezle úřední moc,“ zazubila se na mě porcelánovou protézou.

Kultovní osobnost hnutí emo měla šedesát a toho věku dosáhla jenom proto, že zásadně používala tupé žiletky. Jizvy na jejích rukou tvořily složité ornamenty a dokládaly její zapálení pro věc.

„Jdeš mi zrovna do rány,“ hlesl jsem a kývl na Berryho, ať mi hodí dalšího panáka.

„S policajtama do postele zásadně nelezu,“ poznamenala a zapálila si jointa.

„Ty ses kdysi zajímala o magii, ne?“

„Na hovno.“

„Kdo je tady v Chincu největší čaroděj?“

Překvapeně zamrkala.

„Co sháníš, elixír lásky? Nebo chcete místo pistolí začít používat voodoo?“

„Někdo ho už asi použil před náma.“

„Pak měl nejspíš důvod.“

„O tom nepochybuju. Přesto bych ten důvod rád znal.“

„Největší čarodějové jsou mimo tuhle díru, ve Městě. Zasraný kompy.“

„Jasně. Ale já nemyslím digitální, myslím přírodní.“

„Největší čaroděj?“

„Jo.“

Potáhla z jointa a vyfoukla kouř nad Berryho hlavu.

„Hele, ty si fakt myslíš, že by nějaký chlap byl schopný zvládat vesmírné entity?“

„Co já vím? Nevyznám se v tom.“

„Jedině ženská.“

„Co ženská?“

„Chlap jako čaroděj jsou jenom pověry, kterým možná věří akorát tak Harry Potter.“

„OK. Já vím, že ženský jsou na vyšším levelu.“

„Molly Kelly.“

„Má nějakou adresu?“

Přivřela oči a podala mi jointa.

„Ty už jsi u někoho v Chincu slyšel o nějaký adrese?“

„Mobil na ni asi taky nemáš, co?“

„Zabila by mě, kdybych ti ho dala.“

4.

„Molly Kelly,“ oznámil jsem Terryemu, správci naší chabé IT sítě. „Potřebuju vyčenichat její doupě.“

„Kdo to jako má bejt?“

„Největší čarodějnice v Chincu. Magie s.r.o.“

„Jestli to má fakt něco společnýho s magií, tak bude někde v podzemí.“

„Myslím si to samý.“

„Na to jsou mý sítě k ničemu.“

„Proto budeš muset zvednout zadek a zapojit svý kontakty. A nemyslím ty pitomý konektory v kompech. Myslím skutečný, biologický,“ řekl jsem a zasedl na cáry molitanu prodávající se popraskanou kůží mé otočné židle za stolem u okna.

Opřel jsem se loktem o parapet a nasál vzduch prosycený jarem a hlavně mokvajícími bažinami rozlité řeky o tři patra níž. Miluju tu vůni, stejně jako celé Coppin Heights. A čistá esoterika je zapálit si k tomu ještě camelku. Kombinace doutnajícího tureckého a virginského tabáku s rozkládajícím se baltimorským bahnem mě vždycky dostane až někam do astrálu. Jsem rozený romantik, takže si to dokážu náležitě vychutnat. Navíc jsem velký přítel havranů, kteří si na protějším platanu vystavěli asi dvacet hnízd. Hotová kolonie. Pořvávají na mě, jakmile v okně zahlédnou moji siluetu.

„Co ten telefonát s oběšencem? Bylo na tom něco?“ nahlédl do kanceláře zarudlý obličej Brenta Stewarda.

Je to šéf naší kriminálky – nemohl jsem ho poslat do hajzlu, kam bych poslal kohokoli jiného, kdyby mě vyrušil z mých astrálních seancí.

„Jo, bylo. Max se svým patologickým pohřebákem by měl být na cestě.“

„Sebevražda?“

„To těžko. Visí v tovární hale na ocelovém lanu za ruce a s podříznutým krkem. Věk kolem šedesáti.“

„Nějaká identifikace?“

„Nanejvýš tak chlupatý břicho. Byl nahej.“

„Ty vole... To jako nějakéj vzkaz mezi gangama?“

„Dost možná. Jestli jo, tak jsem ho nepřečet. Ale třeba se do-rozumívají kouřovými signály, protože kolem něj byla spousta černých svíček. Některé ještě hořely. Přetáhnu ti do kompu záznam.“

„Má to cenu řešit?“ zeptal se Steward a unaveně klesl do rozvrzané židle naproti.

Natáhl jsem z okna bažinu, zkombinoval ji se šlukem z camelky a všechno to po průchodu plicemi vyfoukl nad sebe.

„S ničím podobným jsem se ještě nesetkal. Možná by stálo za to zjistit, jestli tu nemáme zbrusu nový krysí spolek. Já ten podpis fakt nepřečet. Ale spíš než na drogový gangy bych hádal na gangy magický. Černý svíčky, kresba křídou na podlaze... Nepřipadá mi to jako válka o teritoria drogové distribuce. Spíš to vypadá na bitvu o teritoria astrálních entit.“

„Co to je?“ vyvalil na mě oči Steward.

„Démoni, andělé, víly a čerti.“

„Běž do prdele, Chrisi.“

Jennifer na sobě dneska měla halenku se stříbrnou metalízou

a chromovanými knoflíky, takže vypadala jako naleštěný Bentley.

„To snad nemyslíte vážně, s tím koksem,“ houkla našťvaně a hodila před nás na stůl igelitový pytlík s bílým práškem.

Odhadl jsem to na dvě stě gramů.

„Sakra, tohle do práce nenos,“ zavrčel na ni Steward.

„Přines to nějakéj slizkej elegán v manšestrákách a s nagelovanými vlasama. Chtěl nutně mluvit s Chrisem,“ podívala se na mě vyčítavě.

„A tys ho nepustila.“

„Ani náhodou. Tak mi vrazil tohle, ať ti to předám.“

„Tak dík.“

„A to je jakože co? Neserte mě, chlapi.“

Jennifer Millsová je tisková mluvčí chincoteagské kriminálky a jako od takové by se od ní čekala velice spisovná angličtina. Ale byla tu za trest, tak jsem to chápal.

„To je elektřina,“ řekl jsem, hrábl po balíčku a smetl ho do zásuvky.

„Jaká elektřina? V prášku?“

„Jasně že jo. Zatímco ve Městě potřebují informační sítě elektřinu, tady u nás je to koks. Do prdele, dyť už tu seš osm měsíců. To sis ještě nezvykla?“

5.

Usadil jsem se do fordu a strčil kartu do zapalování. Auto se chvíli trásl jako při zimnici a pak konečně naskočilo. Ten křáploni oslavil dvacáté narozeniny a Steward mu jako projev úcty nechal vyměnit olej. Byl to takový můj osobní truc. Před třemi lety mi nabízel, že pro nás Město uvolnilo nové volvo, ale já ho odmítl, tak s ním jezdí Burgová. A nové stejně nebylo. Ve Městě s ním jezdili šest let.

Já si nechal ford. Mám totiž k tomuhle autu citový vztah a vytvářet si nějaký zbrusu nový, na to jim kašlu. Na to jsem moc konzervativní. Navíc mě moje Fordová (jak vozu familiérně říkám) ještě nikdy nezradila – na rozdíl od Fingové, Setterové, Malcolmové a mnoha dalších slečen a paní.

Vyjel jsem na Ferry Road a zapnul přehrávač disků, což je taky pravěká a hodně nostalgická, až magická záležitost. Joni Mitchell s akustickou kytarou se mě snažila přesvědčit, abych neodcházel, že mi pořád ještě nedala to poslední, co má, a já zahrnul na Patapsco Avenue a pohodovou padesátkou zamířil k Hranici. Rychleji to nešlo, pokud jsem Fordové nechtěl počuchat spodek, protože v Chincu poslední údržba komunikací proběhla někdy před třiceti lety, a to ještě jen tak, aby se neřeklo.

Projel jsem kolem bývalého multikina Cineart, jehož střeva byla před patnácti lety totálně vykuchaná a budova teď sloužila jako Galerie současného svobodného umění. Slovo *svobodné* v názvu znamenalo, že jste tam mohli vystavovat opravdu cokoli, co vstřebala art managerka Lucilla Frontella, padesátiletá hippie s vlasy až po paty. Svobodu projevu zvýrazňovala i třímetrová umělecká plastika na střeše, původně zlatá socha Oskara, teď nahrazená penisem snýtovaným z karoserií aut.

Setkání se mělo uskutečnit ve Westportu a mně už bylo dopředu jasné, že pistoli budu muset nechat v autě, protože jestli tam zase přijede Willbrock, musel bych ho zabít. Westport je jeden ze čtyř přechodů z dvacátého století do jednadvacátého. Přechod do Města, které obklopuje Chincoteague ze všech stran. Proto mu možná úředníci říkají Kráter, zatímco místní zkráceně Chinco.

Čumák Fordové se zastavil deset centimetrů od fasády obudné krychle o hraně třicet metrů, která jako by tu přistála

z jiného vesmíru a vůbec nerespektovala pozemská měřítka. Hotový Clarkův Monolit, jehož hladký povrch tvořený lesklou membránovou keramikou narušovaly jen sloupce úzkých dýchavičných štěrbin připomínajících žábra. Celá střecha byla pokrytá rotačními setrvačníky se solárními kolektory suplujícími srdce dodávající energii. Uvnitř panoval skoro arktický chlad s blokově orientovanými diskovými poli, složenými z dvou set tisíc pevných disků ovládaných nejvýkonnějšími čtyřjádrovými procesory Marvell Armada 1280. Datové úložiště Alcatel-Lucent, bez kterého by celá tahle blbá šedesátimilionová aglomerace byla totálně v hajzlu. Nebo spíš na podobné úrovni jako Chinco. Stejně čekám, kdy jim to konečně někdo odpálí, a divím se, že to ještě nikdo neudělal. Na druhou stranu ale vlastně proč. Byla to jejich vlastní volba zavřít se do toho digitálního pekla, tak proč je z něho vysvobozovat.

Samozřejmě, že přijel Willbrock. Nesnášel jsem to jeho vypasené břicho s rozkydlým ksichem, holou lebkou a pitomými kecy. Naroloval nablýskanou elektrickou hondou s nápisem Policie vedle mé Fordové a měl co dělat, aby se z toho vozu vůbec vyškrábal. Já zůstal sedět s rukou ležérně vystrčenou z okýnka, s camelkou mezi prsty a pozoroval jeho neohrabané prostocviky. Když se mu konečně podařilo opustit vůz, přešel ke mně. Věděl jsem už dopředu, že z něho vypadne zase nějaká kravina.

„Už mě neserte, Stowall,“ přivítal mě.

„Dobrý den, poručíku. Vypadá to, že jste se opět dobře vyspal. To jsem rád.“

„Jděte do prdele. A jedno vám řeknu rovnou.“

„Řekněte klidně i dvě,“ zavrčel jsem.

„Máte tam někde zasraného převaděče. A nedělejte, že o tom nevíte.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Fakt ne, je mi líto. Nějaké škody?“

„Hovno škody. Škoda je akorát to, že se sem s nima musím vláčet, abyste si je převzal. Myslíte si, že nemám jinou práci?“

„To říkejte těm svým přechytralým čidlům, monitorovacím bránám a turniketům, co vidí i za roh, když je tam pustily.“

„Nemohli jít přes čidla. Museli jít nějakýma zkurvenýma kanálama.“

„Upozorním na to Baltimorské vodovody a kanalizace. A teď byste jim možná mohl říct, že si mají přesednout, ať tu nekrafeme celý den. Říkal jste něco o tom, že máte hodně práce.“

„Taky že jo, kurva.“

Otočil se a přešel k hondě. Otevřel zadní dveře a ven se vysoukali tři teenageři. Miluju gothic a tihle k nim prokazatelně patřili. Jedna holka a dva kluci. Černé ohozy, přezky a kožené řemínky, černě zmalované oči i rty. Ta holka s fialovorudými vlasy byla skutečná upíří královna. Nejspíš se ve Městě chtěli vloupat do krevní banky.

Se znuděnými obličejí se mlčky postavili vedle Fordové.

„Předpokládám, že je zavřete nejmíň na týden, Stowall,“ zahuhlal Willbrock a utřel si rukávem zpocenou pleš pod čepicí.

„Možná na čtrnáct dní,“ řekl jsem a otevřel zadní dveře, aby si nastoupili.

„Pošlete mi o tom hlášení.“

„Spolehněte se, poručíku. Přeji hezký den.“

Nastartoval jsem, zařadil zpátečku (fakt, moje Fordová má ještě ruční řazení, nádhera) a vycouval z malého parkoviště. Willbrock tam ještě chvíli stál s rukama v kapsách, s vystrčeným břichem a čuměl mé lásce na zadek. Má ho krásný. I s oprýskaným nápisem *Kriminální policie Chincoteague*.

6.

„Doufám, že to aspoň stálo za to a že jste se dobře bavili,“ řekl jsem do zpětného zrcátka těm třem členům upířího spolku.

„Byli jsme jenom v noci na diskotéce, to je celý. Nevím, proč to tak hrotí,“ oznámil jeden z kluků otráveně.

„Nevěřím, že jste jim tam v těchhle luxusních vohozech prolezli kanálama.“

„Jste asi spad z Měsíce, ne?“ zahlaholila holka příjemným sametovým hlasem, který se k té její gotice vůbec nehodil.

„Normálka jsem jim ty pitomý čidla hacknul mobilem,“ ozval se kluk vedle ní a prohrábl si husté černé vlasy.

„To nás jako fakt zavřete, pane inspektore?“ uslyšel jsem sametový hlas upíří královny.

„Nejsem inspektor. Ale můžeš mi říkat hrabě Dracula.“

„Tak pane... pane hrabě...“

„Jo. Hladomorna i s řetězy je připravená.“

Zastavil jsem na Victory Street u kontejnerů přetékajících odpadky a otočil se dozadu.

„Tak vypadněte. A dejte si na chvíli pohov. Mě taky nebaví furt dělat městkou hromadnou a přebírat si od toho městského pičuse děcka, co se nechají chytit.“

Chvilku seděli a nevěděli, jestli to myslím vážně. Když jim konečně došlo, že asi jo, vystoupili. Upírka pak ještě přešla k mému otevřenému okýnku.

„Nejsme žádný děcka, Draculo,“ řekla, naklonila se a já už se bál, že se mi zakousne do krku.

Ale dala mi jenom pusu. Hezkou pusu. Ta mládež přece jenom ještě není tak zkažená, jak píšou.

7.

Na Carville Avenue jsem stál na křižovatce (Nečekal jsem na zelenou, semaforey už třicet let nefungovaly. Čekal jsem, až přejde smečka psů.), když se mi rozdrncel mobil. Ležel na sedadle spolujezdce. Proto taky dělám v Chincu, a ne ve Městě, kde ho policajti musí mít implantovaný v hlavě (a u mnoha z nich je to vlastně jediná logická myslící struktura, kterou v té hlavě mají). Z toho bych byl asi na prášky. Vzal jsem ho (neměl jsem ani handsfree, protože to by Fordová brala jako urážku). Na displeji Burgová s těmi svými asijskými škvírami místo očí. Kočička asi zase vymyslela nějaký problém.

„Jo, slyším.“

„Hele, náčelníku, máme problém.“

Nejspíš si otevřu věštinu.

„Nepovídejte, Burgová... Vlastně povídejte.“

„Na místě činu... víte kde. Jak tam visel...“

„Jo, vím kde, sakra.“

„Tak než ho požárníci stačili sundat, tak se tam objevila Latterová.“

Mobil mi skoro vypadl z ruky. „To si děláte prdel.“

„Nedělám, fakt.“

„Do hajzlu... A kdo jí dal hlášku?“

„To právě nevím. Ale přísámbohu, že já ani Peter ne.“

„Jakej Peter?“

„Lewican přece.“

Až doteď jsem nevěděl, že se ten zajíček ušáček, co je u nás už tři měsíce, jmenuje Peter.

„Takže to byla některá z těch tří koček, co přežily?“ zeptal jsem se ironicky.

„Já fakt nevím,“ slyšel jsem její skoro plačtivý hlas.

„A co jste jí řekli?“

„Samozřejmě jsme jí neřekli vůbec nic.“

„To jste jí ani nedoporučili, ať okamžitě vypadne?“

„Ale jo, to pochopitelně jo. A Peter se ji snažil i rukama... jako...“

„Co ona?“

„Bránila se a mlela něco o svobodným přístupu tisku k informacím. A mám dojem, že si udělala pár fotek.“

„Do prdele, Burgová... Tak dík.“

Hodil jsem mobil zpátky na sedadlo. Vážně super. Už jsem to viděl na první stránce toho jejího Newshitu. To snad není pravda.

Za další křižovatkou jsem vjel na chodník (dvě kočky na poslední chvíli líně uhnuly) a zastavil. Zase jsem vzal mobil, navolil ksicht Latterové s nevinnýma zpravodajskýma očima a stiskl *Volat*. Zvedla to hned, jako by se na to celá třásla.

„Čekala jsem, kdy mi zavoláte,“ uvítala mě rozverným holčičím hlasem.

Evidentně měla skvělou náladu. Ostatně, tak kapitální úlovek, jako je podříznutá mrtvola zavěšená pod stropem haly, se nenaskytne každý den.

„Kdo vám dal echo, sakra?“

„Ale pane kapitáne, víte, že vám to neřeknu. Stejně jako víte, že celý Chinco je nasáklý mými zdroji.“

„Co s tím chcete dělat?“

„Prosím? Vy se opravdu ptáte šéfové nejlivnějšího místního deníku...“

„Jedinýho, pitomýho, zasranýho,“ přerušil jsem ji.

„Asi ho čtete dost pravidelně, když jste si na něj udělal tak vyhraněný názor. To mě těší.“

„K věci, Latterová.“

„A co bych s tím asi jako měla dělat?“
„Na to se vás právě ptám.“
„Takže uvažujete o nějaký dohodě?“
„Třeba.“
„No, jestli si myslíte, že tohle uvedete jako přirozenou smrt...“
„Proč ne? Nehoda při opravě střechy.“
„Tak to by bylo hodně drahý. Ale jsem ochotná o tom jednat. Co nabízíte?“
„Mohl bych vám to udělat.“
„Nepovídejte.“
„Třeba i jazykem, kdybyste chtěla.“
Vypřskla smíchy. „Tahle mrtvola by byla ještě dražší.“
„Mám tomu rozumět tak, že jste na sado-maso?“
„Co kdybychom se sešli?“ navrhla. „Ale muselo by to být ještě dneska. Jinak to jde ráno ven.“
„OK. Řekněte si místo a čas.“
„Sulphur Spring, dnes v osm, v Caddish Cafe.“
„Jo, budu tam,“ zavrčel jsem a mrsknul mobilem na sedadlo. Ta kráva. Stejně by mě ale zajímalo, kdo jí dal hlášku.

8.

Nálada, s jakou jsem přijel na Coppin Heights, se pohybovala na bodu mrazu, ne-li pod ním. Daň za svobodné Chincó. Ve Městě by se takový problém vyskytnout nemohl. Tam by ho Velký bratr zúřadoval hodně rychle.

„Tý mrše Latterový dal někdo hlášku o našem továrním oběšenci,“ vlítl jsem do Stewardovy kanceláře a zhroutil se do židle na druhé straně jeho stolu.

„Počkej, po pořádku,“ zaklonil se v křesle Steward. „Co ti ilegálové?“

„Jo, v pohodě. Přivezl jsem tři naivní teenagery v upířích vozích. Byli tam na disku a nechali se chytit.“

„Willbrock?“

„Jo. Slíbil jsem tomu pablbovi, že mu pošleme hlášení o tom, že jsme je zavřeli, až zčernají. Ale byli to gothic, takže už černí byli. Vyhodil jsem je na Victory Street. Akorát řekni Jennifer, ať mu tam to hlášení pošle. Týden za katrem. To mě ale trápí ze všeho nejvíce. Ten viselec je větší problém. Teda problém to nebyl, dokud se tam neobjevil slídící čenich krávy Latterové. A údajně si udělala i pár fotek.“

„Zklidni se... Zase tolik bych to nehrotil,“ zabručel Steward.

„Já to nehrotím, akorát konstatuju, že je to úplně na hovno. Myslel jsem, že tohle nějak spláchnem do přirozenejch, přestože bych po tom pak ještě šel. Ale v klidu, mimo protokol, rozumíš. Mě totiž taky zajímá, kdo nám tu rozvěšuje podřezaný lidi jako ozdoby na vánoční stromeček.“

Otráveně jsem vytáhl camelky a jednu si zapálil.

„Nemyslím si, že s Latterovou bude nějaký průser,“ řekl s ledovým klidem Steward a já se na něho překvapeně podíval.

„Hele, já ji taky děsně zbožňuju a nejradši bych ji viděl vysazenou někde mimo Chinco, nejlíp na Měsíci, nebo na Marsu. Přesto si myslím, že použít naši největší páku by nebylo fér. Jsme v Chincu, ne ve Městě. Je mi to proti srsti. Ostatně večer s ní mám schůzku, tak možná bude přístupná nějakým návrhům. Třeba bude chtít prachy nebo koks, anebo ještě něco silnějšího. Taky určitě musí živit své zdroje.“

Steward zavrtěl hlavou.

„Nic takového se nestane, Chrisi. Žádná taková nabídka z naší strany nebude.“

„Počkej,“ zarazil jsem se. „Ty s tím fakt chceš jít ven? Neblbni. Tohle nevyšetříme. Jediný stopy, který máme, jsou stopy zasraných koček.“

„Obávám se, že budeme muset.“

„Proč?“

„Protože zatímco ty jsi vyzvedával naše ilegály, Terry stačil udělat daleko větší průser. Průser, kterej nejde uplatit, ani vzít zpátky.“

„Nechápu.“

Steward vstal, přešel k ledničce, vytáhl lahev Jacka Danielse a nalil dva panáky. Jednoho mi podal a tůknul o něj svojí skleničkou. Pak ho hodil do sebe. Udělal jsem totéž. Steward postavil skleničku na stůl, opřel se do židle a založil si ruce za hlavu.

„Našeho iniciativního a zvědavého Terryho totiž napadlo zadat DNA toho nebožtíka do registru, aby se dozvěděl, kdo to je.“

„Do prdele...“

Už mi nemusel nic říkat. Jak je jednou takový dotaz v síti, myslím v té megaměstské, protože databáze DNA je uložená tam, už se nedá stáhnout, vyretušovat ani smazat.

„Jak to toho vola mohlo napadnout?“

„Předpokládal, že je to někdo místní. Pak by se o to ve Městě nezajímali. Ale nebyl.“

„Cože? Chceš říct, že ta mrtvola není od nás?“

Steward zavrtěl hlavou a nalil nám druhého panáka.

„Bohužel není. Navíc není ani z Města, ale z Floridy.“

„A kde se tu proboha vzal?“

Steward pokrčil rameny. „Možná si chtěl udělat výlet do exotických krajín. Ostatně, nebyl by první ani poslední.“

Hlavou mi okamžitě blesklo, co to znamená. „Pak je to ale v hajzlu. Budeme muset vydat tělo.“

„To asi ano.“

„A přirozená smrt nebo infarkt s napůl odříznutou hlavou moc přirozeně nevypadá.“

„Souhlasím s tebou.“

„To se tady z toho zblázníme.“

„Neviděl bych to zase tak tragicky, Chrisi. Myslím, že nám ten případ stejně vezmou. Ten mrtvej totiž není žádná nula. Terry mu vyjel z jejich databáze Curt Griebel, 67 let.“

„A dál?“

„Dál? Zaměstnanec NASA a současně odborný poradce Pentagonu.“

„Do prdele. Takže nějaký expert přes útočné družice?“

„Nic takového. Astrobiolog.“

„Hm... to je co? Něco jako alchymista se zvířatama?“

„Asi jo. Ale s vesmírnýma.“

9.

Na území Chincoteague fungovala jenom dvě informační média. Jednak místní rozhlasová stanice BatCave 90,2 FM a pak internetový deník Newshit, vedený a redigovaný Lisou Latterovou. A zatímco BatCave bylo jenom nepovolené, Newshit byl přímo zakázaný. Lisa Latterová byla totiž už dva roky celostátně hledaná, a dokonce na ni byl vydán i mezinárodní zatykač. Neúčastnila se ani jednoho z četných soudů, k nimž byla předvolána, přičemž minimálně čtyřmi už byla odsouzena. Ale nebyla to žádná vraždkyně ani bankovní lupička. Jednalo se převážně o křivé nařčení, podněcování k rasové diskriminaci, urážky náboženského cítění, nabourání elektronických systémů a krádež dat, urážky na cti a podobně. Správně bychom ji měli okamžitě sbalit a předat atterbourské věznicí.

Její Newshit, přinášející zprávy nejen z Chinca, byl na internetu blokován pro deficit takových abstraktních pojmů jako novinářská etika, morální zásady, mravnost nebo

politická a náboženská korektnost. Stručně řečeno jazykem Newshitu – Latterová se s tím prostě nesrala. Nicméně i jí bylo jasné, že není žádnou nadpřirozenou vílou s blondatými vlasy, která je pro pozemské civilizační drápy nedosažitelná, a proto mezi námi panoval určitý symbiotický vztah založený na oboustranně proudících informačních zdrojích. Zatímco policie ve Městě měla k dispozici výkonné servery narvané terabity dat nejrůznějších databází požírajících kilowatty energie, my měli Lisu Latterovou, konzumující maximálně dva hamburgery denně. Proto náš oběšenec zatím visel jenom v tovární hale, a ne na netu. Respektovala symbiózu a čekala, co nabídnu.

Pokud byste do Newshitu chtěli nahlédnout, Google vám ho nenabídne. Jak už jsem říkal, je blokový. Nicméně nebyl problém přihlásit se jako pravidelný odběratel přes e-mail. Takových lidí bylo něco pod milion, a kdyby Latterová tyhle abonenty zveřejnila, mnozí by se divili, protože mezi hudebními a filmovými hvězdami byly namíchány i státní instituce a orgány jako Ministerstvo vnitra, Ministerstvo obrany, Policejní ředitelství, Vrchní soud, radnice, Správa sociálního pojištění, Finanční úřad, sekretariáty politických stran a hnutí a pochopitelně i kabelové televize a většina oficiálních zpravodajských deníků a serverů. Tak nelogické to ale zase nebylo. Kdo chtěl vědět, co se děje v kráteru uvnitř šedesátimilionového Města, musel na Newshit. Nikdo jiný tu zpravodaje neměl.

10.

„Mně je jedno, že nejste žádný cirkusový cvičitel,“ uslyšel jsem v mobilu rozčilený ženský hlas. „Já tu mám čtyřicet dětí ve věku od čtyř do šesti let a smečku šesti psů, zuřivě dorážejících na plot. A je jen otázkou času, kdy se pod ním podhrabou.“

„No a co kdybyste šli dovnitř a hráli si s plyšákama?“ navrhl jsem.

„Pane, při vši účtě, kdyby to šlo, tak už tam dávno jsme. Jenže barák máme přes ulici. A ti psi jsou právě na té ulici.“

„OK. Kde že to je?“

„Mateřská školka Harlem Avenue.“

„Někoho tam pošlu.“

Ukončil jsem hovor a navolil na displeji Burgovou.

„Slyším vás, náčelníku.“

„Jak jste na tom s tím oběšencem?“

„Dobře. Myslím tím, že je u Ayhana Ongadora.“

„Do prdele. Doufám, že ho ještě nespálil.“

„To nevím.“

„Zavolejte mu, ať ho okamžitě převezme k Maxovi na patologii.“

„Ale vždyť jste říkal...“

„Teď říkám na patologii. Trochu se nám to zkomplikovalo.“

„Myslíte tu Latterovou? Ale za to fakt nemůžu, prostě...“

„Neřešte to, Burgová, a hlavně hned zavolejte do toho pohřebáku. A jakmile to uděláte, sedněte do auta a jedte na Harlem Avenue. Je tam školka. Děcka jsou na zahradě a ohrožuje je tam pes.“

„To je snad záležitost místní policie, ne? Jsme kriminálka.“

„Ti tam teď nikoho nemají.“

„Jak je velkej?“

„Šestkrát větší.“

„Prosím?“

„Prostě je jich šest. Zatím jsou za plotem...“

„Počkejte... No a co jako? Co po mně chcete?“

„Prostě to nějak vyřešte.“

„Já se psů bojím.“

„Máte snad Lewicana, ne?“

„To je jako máme odchytil a...“

„Kupte jim cestou šišku salámu, Burgová.“

„To jako fakt? Na paragon?“

Zavěsil jsem a natáhl se pro cigáro. Havrani naproti na platanu mě pozdravili zběsilým krákoráním.

11.

Jennifer Millsové by pětatřicet asi nikdo nehádal. Vypadala mladší. Její obličej připomínal právě promující studentku – malý rozplácly nosík a široká ústa doplňovaly nevýrazné šedé oči, ale o to víc bylo zmalované jejich nejbližší okolí. Hnědé vlasy po ramena. Byla tady za trest, stejně jako polovina příslušníků chincoteagské policie (já dobrovolně), a její funkcí byl styk.

Samozřejmě, že si ze začátku musela vytrpět spoustu rádo-by vtipných poznámek. Oficiálně ale šlo výhradně o styk s veřejností (tu jsme ale stejně nezajímali) a styk s médii (takže tisková mluvčí). My ji ovšem používali pro ještě jiný styk, a to styk s policií Města, protože jsme byli toho názoru, že s blbci se prostě komunikovat nedá, a tak jsme to házeli na Jennifer. Navíc jsme předpokládali, že seřvat ženskou jim bude dělat větší potíže než si podat chlapa, což se později stejně ukázalo jako chybný předpoklad.

„Slyšela jsem o tý Latterový,“ zahlásila, když se s ustaranýma očima posadila do židle z druhé strany mého stolu.

„Jo. Mám pocit, že ta ženská má snad kamery v každém potulný kočce a psovi.“

„Neměli bychom ji kontaktovat, než...“

„Není třeba, už jsem to udělal.“

„S jakým výsledkem?“

„S tím, že dneska to ještě nechá u ledu.“

„A zítra co?“

„Mezi dneškem a zítřkem je ještě dnešní večer, kdy s ní mám domluvenu schůzku.“

„Aha... Pistoli si ale s sebou neber. Při tvé vznětlivosti...“

„Beru si kapsle s kyanidem, který jí asi nasypu do kafe.“

„A nebylo by lepší, kdybych s ní promluvila já?“ zeptala se a opřela se do židle.

„Nebylo. Jestli jsou mé informace správné, není lesba.“

Jennifer se zarazila. „Počkej, to chceš jako říct, že já...“

„Ale ne.... Chci tím říct, že na chlapa by mohla reagovat přístupněji.“

„Aha. Takže si myslíš, že ji přefikneš a bude klid.“

„Ještě donedávna to byla jedna z možných variant. Jenomže tu nám zabil Terry.“

„Jak zabil?“

„Tobě to Steward ještě neřekl?“

„Nevím, co myslíš.“

„Ten vůl vznesl oficiální dotaz na databázi DNA kvůli identifikaci. A vylezlo mu, že ten mrtvý není nikdo odsud, ale nějaký pitomý profesor z NASA a Pentagonu.“

Vyvalila na mě oči. „To myslíš vážně?“

„Smrtelně. Takže tím padla varianta jeho okamžitého zpopelnění a vyškrtnutí ze statistik a hlášení. A tím pádem i nutnost ukecávání té mrchy Latterové, případně ztráta mého panictví při jejím přesvědčování. Ven s tím musíme tak jako tak.“

„Ty bláho,“ hlesla a prohrábla si vlasy. „A co s tím teda budeme dělat?“

„Zatím jsem udělal jenom to, že jsem ho na poslední chvíli nechal vytáhnout z křemáční pece a poslal ho k nám na patologii. A teď k tomu musím vymyslet nějaký protokol.“

„No ale... To budu...“

„Jasně, budeš mít práci, a asi ne zrovna příjemnou.“

„Do prdele.“

„S tiskem si poradíš, horší to bude s těma hlavounama z policie Města a z Pentagonu. Budeš v tom muset trochu bruslit.“

„Ty ses zbláznil,“ vyděsila se.

„Myslíš, že já z toho mám dobrej pocit? Hovno.“

„Máte aspoň nějakou stopu?“

„Asi tisíc. A všechny jsou kočičí. Pošlu ti na komp záznam z místa činu. Ale pro jistotu si před tím šňupni trochu koksu – visí tam dočista nahej s podřezaným krkem a dole čtyři kočky chlemstají jeho krev.“

Jennifer se viditelně otrásla.

„A aby to mělo ještě větší půvab a připomínalo to zlatý věk detektivek z minulého století, na zemi je pod ním nakreslená nějaká nepochopitelná kresba, na které byly rozmístěné černé svíce, takže to dostává zase úplně jinou dimenzi, chápeš.“

„Magie?“

Přikývl jsem. „Tisk bude chrochtat blahem. A klidě jim řekni, že když jsem tam dorazil, zahlídl jsem v okně kus ocasu prchajícího démona.“

„Sakra, Chriši... Vůbec si nedovedu představit, co kolem toho bude za mazec.“

„Já docela jo. Staneš se středem pozornosti nejenom místního plátku ctihodné Latterové, ale nejspíš i celostátních deníků. A určitě po tom půjdou i kabelovky, takže si sežeň nějakej reprezentativní ohoz a zajed' si do Města za vizážistkou.“

„Počkej, ty mě děsíš.“

„To mě mrzí. Mě zase děsí ten pověšený poradce Pentagonu.“

„V čem jim radil?“

„To nevím a možná se to ani nedozvíme. Ale byl to astrobiolog.“

„Cože?“

„Tak to stojí v jeho identifikačním záznamu.“

„Ježíšmarjá... Co když... Myslíš, že to mohlo udělat nějaké vesmírné mimozemské zvíře?“

„Kéž by. To by byla naše záchrana.“

12.

Burgová na telefonu: „Koupila jsem ten salám.“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, o čem mluví. „A jak to dopadlo?“

„Půlku mi sežral Peter.“

„A druhou půlku nejspíš ty děcka, co? Servaly se o ni se psama.“

„Někdy mi ten váš humor vážně leze krkem.“

„Takže jaký je stav?“

„Stav je takový, že děcka jsou v pořádku ve školce. Ti psi ale pak utíkali za naším autem. Mysleli si, že toho máme víc.“

„Hlavně, že jste to vyřešili. Hele, když už vás mám na dráť... Kolem toho visícího chlápka asi bude dost živo. Takže co se týká téhle záležitosti, nechci od vás směrem ven slyšet ani jedno jediné slovo. Je to jasný?“

„Jo.“

„Všechno to necháte na Millsový.“

„Jako vždycky.“

„Jenom jsem vás chtěl upozornit, že to asi nebude jako vždycky. Určitě vás budou kontaktovat různí pisálkové, a to i z Města.“

„Proč myslíte?“

„Byl to hlavoun.“

„Jak velkej?“

„Jako barák. Takže jestli se venku objeví něco, co neřekla Millsová, tak na hodinu letíte. Jasný? A vyřídte to i Lewicanovi.“

„Vyřídím. A co s těma psama?“
„Jakýma psama zase?“
„Sedí nám tady před stanicí.“
„Nechte je bejt. Až pojedete domů, přesunou se před váš barák.“

13.

Původní záměr zajet do Sulphur Spring na motorce padl, protože z nebe se valily proudy vody. Předzvěst povodně, po které zůstane na planetě jenom jeden jediný oceán rozlehlý po celém povrchu. V Chincu čistá rána. Zpola ucpaná kanalizace byla v mžiku zahlcená, dávala vodu zpátky a ulice připomínaly horský potok vylepšený občasnými fontánami. Musel jsem do Fordové, což tak trochu narušilo můj časový plán. Motorka je v Chincu dvakrát rychlejší než auto – už proto, že některé ulice jsou vozem neprůjezdné.

Zasunul jsem kartu do zapalování, nastartoval, zařadil jedničku a vyjel z garáží. Přes čelní sklo zaplavené proudy vody jsem viděl jenom abstraktní obrazy, které se střídaly podle rytmu kmitání zpuchřelých stěračů. Vypadalo to jako powerpointová prezentace galerie moderního umění. Do prdele. Jel jsem skoro poslepu a spíš podle scénérií odehrávajících se za bočními okýnky. Naštěstí jsem znal Chinco nazpaměť a v téhle vodní apokalypse jsem byl na ulici jediný.

Chinco v dešti je ale vždycky nádherné. Připomíná mi totiž úžasné comicsově kresby Franka Millera, když si dá tu práci a nakreslí krásné město a pak přes něho načmárá tak hustý déšť, že z toho města není vidět skoro nic. A přesně tak teď působilo Chinco. Nebylo skoro vidět, ale dávalo tušit, že kdyby bylo, bylo by krásné.

Caddish Cafe se nacházelo v přízemí čtyřpatrového činžáku,

jehož fasáda byla kdysi asi hodně ornamentální a zdobná, ale teď připomínala spíš flekatou srst dalmatina, jak ozdoby opadaly. Myslel jsem, že naroluju až těsně ke vchodu a ty dva metry ke dveřím přeběhnu, ale stejně geniální nápad mělo dalších deset řidičů přede mnou, takže to vypadalo na čtyřicetimetrový sprint vodní smršti. Ale tenhle den byl posraný už od rána (teda teď spíš pochcaný), proto jsem se s tím docela rychle smířil a doufal jsem, že ten zítřejší mi to určitě vynahradí.

Zaparkoval jsem, přehodil si sako přes hlavu a absolvoval vodní sprint, po kterém jsem zadýchaně vpadl do kavárny. Latterová seděla v protějším koutě a zrovna si kontrolovala nehty a hodinky. Měl jsem čtvrt hodiny zpoždění. Sundal jsem z hlavy promočené sako a vydal se mezi stolky k ní, přičemž moje polobotky vydávaly trapně čvachtavé zvuky.

14.

Lisa Latterová je pětatřicetiletá běloška s modrýma očima (aspoň podle údajů v zatykači). Postava mírně barokní se souměrným renesančním obličejem orámovaným tmavými, divoce pokroucenými vlasy odkazujícími k secesi (tohle už v zatykači nebylo, to je má vlastní poezie).

„Ještě dvě minuty a jsem někde úplně jinde,“ zavrčela místo pozdravu, když jsem se usadil na židli naproti ní.

„Prší tam,“ odsekl jsem, jako by kapky vody padající z mých vlasů na flekatý ubrus nebyly dostatečným důkazem.

„Netušila jsem, že místní kriminálka je tak háklivá na déšť.“

Číšníkovi bylo asi padesát a na hlavě měl zelené číro. Objednal jsem si kafe a panáka Jacka Danielse. Latterová svými dlouhými prsty s ještě delšími nehty vytáhla z krabičky Monarch dlouhou slimku a strčila si ji mezi rty. Čekala, že jí zapálím, ale brzo pochopila, že by tam mohla sedět s tím žvarem

do soudného dne. Otráveně sundala z opěradla židle kabelku, chvílku se hrabala v nepřehledné zmeti kravin, které tam ženské mívajjí, a pak vytáhla zlatý zapalovač. Když si zapálila a položila ho na stůl, vytáhl jsem camelky a zapálil si s ním. Ušklíbala se. Pravděpodobně jsem jí zkazil tu skvělou náladu, způsobenou unikátními fotkami.

„Takže rovnou k věci,“ vyhrkla. „Mám fotky i video nahýho chlapa visícího v průmyslové hale a pod ním černé svíce s mrtvou kočkou.“

„Zdánlivě silné karty,“ poznamenal jsem.

S uspokojením přikývla a vyfoukla kouř nad sebe.

„Nejenom zdánlivě,“ usmála se.

„Tak já vám dám k tomu ještě jednoho žolíka,“ řekl jsem.

„Zcela mimo protokol.“

Zbystřila. „Aha. A to má být to, co mi nabízíte, abych to stopila?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Je to jenom takový můj bonus, abyste věděla, jak vás miluju.“

„Já vás fakt žeru, Stowalle,“ poznamenala se slimkou v ústech. Cigareta kmitala jako taktovka zběsilého dirigenta.

„V tom případě je to oboustranné, taky vás žeru.“

„Tak pokračujte, než se sežereme navzájem.“

Přišel punkový číšník a postavil přede mě kafe s Jackem D. Hodil jsem ho do sebe.

„Ta kočka nebyla součástí rituálu,“ řekl jsem, když jsem skleničku položil.

„Proč myslíte? Vyznáte se v magii?“

„Ani náhodou. Ale tu čičinu jsem zastřelil já, když jsem tam přišel. Původně byly čtyři a bavily se tím, kdo nachytá víc krve, která kapala z toho těla.“

Odklepla popel z cigára a opřela se do židle. „Kecáte.“

„Vám nikdy. Vy jste tisk a vám se nekecá.“

Chvilku mlčela a pak se zeptala: „Jaký je váš plán?“

„Ohledně čeho myslíte? Vás, nebo toho viselce?“

„Myslím, že to spolu úzce souvisí.“

Napil jsem se kafe. Bylo příšerné. Nemělo se to tu jmenovat Caddish Cafe, ale Caddish Sračka.

„Řeknu vám ten původní, který se už ale bohužel změnil.“

„Poslouchám. Možná se k němu budete muset vrátit.“

„To těžko. Původní byl ten, že vás na pár dní uklidím do chládku a budu přemýšlet, co s tím.“

Usmála se. „Tak ten byl od začátku blbej. Nefungoval by. Myslíte, že jsem v tom našem sklepě sama? Je tam dalších deset lidí a jeden z nich má teď prst nad klávesou *Enter*, a pokud bych se nevrátila, odklepl by ji. Potom by ale asi kleplo vás, protože by to bylo venku ještě dneska večer.“

„Může být,“ řekl jsem.

Překvapeně na mě vyvalila své nádherné modré oči. Má poetická duše by řekla, že je to hlubinná modř s prohánějícími se delfíny, i když nevím, jestli v takových hloubkách opravdu žijí.

„Takže vy ho nechcete uklidit, jak to děláte s polovinou násilných smrtí tady, abyste si ušetřili práci a zlepšili statistiky?“

„Maximálně se čtvrtinou,“ zavrčel jsem.

„Vy to vážně chcete zveřejnit a pak to vyšetřovat?“

„Nechci... Bohužel ale nastaly okolnosti, že budu muset.“

Vytáhl jsem z kapsy saka složenou a dokonale promočenou á čtyřku a rozložil ji před ni. Profesor Griebel tam byl i s fotkou a pracovním zařazením.

„Teď proti vám sedí zdroj, který si nepřeje být jmenován. Nejlépe od policie z Města.“

Zírala na to a sloupec popela ze slimky se odporoučel na stůl těsně vedle jejího šálku s kávou.

„Do prdele...“ byl jediný komentář, na který se zmohla. Pak ke mně zase zvedla tu svoji hlubinou modř. „Astrobiolog z NASA a navíc z Pentagonu?“

Pokrčil jsem rameny. „Taky jsem si to tam přečetl.“

„Co tím sledujete?“ zeptala se.

„Nic. Jak jsem říkal, žeru vás a snažím se z vás udělat mediální královnu. Zasloužíte si to. Jste jediná živá bytost na území Států, které to ukazují.“

Zavrtěla hlavou. „Nevěřím vám.“

„To je váš problém.“

„Nevěřím tomu papíru.“

„Zase ta samá odpověď.“

Znovu se zadívala na papír a pak na mě. „Vy jste protřelý úskočný lišák. Co tím sakra sledujete?“

„To už jsem taky říkal.“

„Blbost. Chcete mě dostat, potopit, i když zatím nevím jak. Ale tutově je v tom nějaký podraz.“

Usmál jsem se, natáhl camelkový kouř a řekl: „Dobře víte, že vy jste nepotopitelná a nezničitelná. Klidně s tím běžte ven.“

Nechápavě zavrtěla hlavou.

„To je ale blbej život, co?“ poznamenal jsem. „Určitě už jste se těšila na to, jak vám to budu muset dělat jazykem.“

„Blbečku,“ zavrčela.

Vytáhla mobil, vyfotila si papír a pak ho šoupla zpátky ke mně. Složil jsem ho a vrátil do promočené kapsy saka.

„Takže vám nebude vadit, když se to za půl hodiny objeví na našem serveru?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani v nejmenším.“

„Jestli mě fakt žerete, jak říkáte, tak mi možná prozradíte i motiv.“

„Nevím, proč ho oddělali.“

„Myslím váš motiv.“

„Proč bych vám měl sdělovat průsery místní kriminálky?“

„Protože mě žerete.“

Kývl jsem na pankáče, ať mi přinese ještě jednoho panáka.

„Ten papír, co jste viděla, je výstup z policejní databáze FBI, o který si zažádal jeden z našich lidí. Nebo spíš jeden z našich pitomců. Takže je to v kompech. A my jsme tím pádem v prdeli. Čekám, kdy do Chinca vjedou tanky Pentagonu.“

„Já chci taky jednoho,“ houkla na číšníka, když přede mě postavil druhého Jacka Danielse. „Takže podle vás byl profesor z NASA a Pentagonu použit jako oběť při magickém rituálu?“ zeptala se a zapálila si další monarch.

„Já nevím. Ale jako titulek to zní hezky, ne?“

„A říkáte, že jsem jediná, kdo to ví?“

„V tuhle chvíli ano. Zavolejte k vám do redakce, ať projedou všechny zpravodajské servery. Jestli to na některým bude, máte u mě ten slíbený orální sex.“

Číšník, který před ni zrovna postavil panáka, slyšel asi jenom orální sex a věnoval mi závistivý pohled. Latterová sáhla po mobilu, navolila číslo a přitiskla si ho k uchu.

„Marku, stáhni celou titulku, která je připravená na dnešní vydání v deset. Za půl hodiny jsem tam a udělám novou... Jasně že vím, kolik je hodin, o to se nestarej... Jestli je tam něco neodkladného, tak to přetáhni na druhou stránku... Jo, jsem si jistá.“

Položila mobil na stůl a típla cigáro. Vstala a přehodila si kabelku přes rameno.

„Co za to budete chtít?“ podívala se na mě.

„Součinnost.“

„Jakou? V posteli, nebo informační?“

„Zůstaneme zatím u té druhé.“

Byla to jen jedna mysl, přesto se sama se sebou dokázala hádat, jako by byly dvě. Vlastně víc než dvě. Několik. Taková nějaká multischizofrenie, povýšená na vysoce inteligentní strukturu.

„Griebela už našli, Flanneryho ještě ne.“

„To bylo docela rychlý. Doufám, že Flanneryho najdou dřív, než ho ohlodají krysy.“

„Kdyby ne, tak ho identifikují podle DNA.“

„Pokud místní policie kostru nestopí. Ale nedodržela jsi to, na čem jsme se dohodli.“

„Dodržela. Je v metru pod Lennox Street.“

„Uřízla jsi mu ruku.“

„Nevydržela jsem to. Chtěla jsem, aby zažil podobný šok jako my. Jinak by to přece nemělo smysl, ne? Musí si přece uvědomit, co udělali. A nejenom uvědomit, ale taky si to prožít.“

„Uříznutá ruka v plánu nebyla.“

„Věděla jsem, že to se mnou zamává, až ho uvidím.“

„A proto sis tam s sebou vzala motorovou pilu.“

„Ano. Kdyby to bylo nesnesitelné. A ono bylo.“

„Běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Fakt jsem si v tu chvíli nemohla pomoci. Motorovou pilou. Zaživa.“

„Nikdy bych nevěřil, že na něco takového budeš mít žaludek.“

„Já taky ne. Neměla jsem ho. Teda dřív nikdy, ale teď už jo. Teď mám žaludek na spoustu věcí, na které jsem ho předtím neměla. A uříznutá ruka je to nejmenší. Akorát jsem neodhadla krev.“

„Jakou krev?“

„No, když se do něj zakousl ten ozubený řetěz, krev stříkala přímo na mě. Strašný množství. I kousky kůže a kostí. Až po prsa. Prostě jako když řežeš větve, ale místo pilin na tebe dopadá horká krev.“

„To z nás udělali oni.“

„A víš, co bylo nejhorší? Že jsem z toho měla dobrý pocit. Úžasné, nádherné, fascinující. Skoro jako orgasmus.“

„Přestaň už, proboha...“

„Jinak je všechno, jak jsme se dohodli. Nahý a okolo zase černé svíčky.“

„Jenže s tou rukou...“

„Prostě jsem to musela udělat a ty to dobře víš. Vždyť ty bys to taky musel udělat. Vlastně jsi to taky udělal. Měli to všechno dopředu připravený. Nešlo o žádný omyl nebo nedbalost. Byl to chladný kalkul. To už jsme si přece ujasnili. Tak jsem chtěla, aby měl stejný pocit.“

„Jaký pocit?“

„No, jaký jsme měli my, když nám to řekl, rozumíš. Tak jsem mu řekla, že mu uříznu ruku. A ten šok a ta jeho hrůza byly určitě stejné jako náš šok a naše hrůza, když nám tehdy řekl...“

„Co stopy?“

„Žádné nenajdou. Možná nanejvýš krysí.“

„A ta ruka...“

„Nechala jsem ji tam.“

„To jsi neměla. Víš přece, že nechceme, aby na to přišli dřív, než dostaneme i ty ostatní.“

„Nepřijdou na to. Dělá na tom kriminálka Chinco. Ti na to ani přijít nemůžou, protože ty svině, co nás do toho dostaly, to pochopitelně pořád drží v přísném utajení. Chytily se do vlastní pasti. Tak jsme to přece chtěli, ne?“

Bydlím na Winchester Street, kousek od hřbitova, což se dá z kanceláře dojít pěšky – teda pokud nejste zrovna uprostřed apokalyptické povodně. Teď jsem to dojel s Fordovou. Čtyřpodlažní činžák postavili někdy ve třicátých letech dvacátého století, takže měl ještě poctivé dřevěné stropy, jejichž nosnost mohla být dneska kvůli dřevomorce na nějakých třiceti procentech, a stěny z klasického cihlového zdiva, což kousek vedle, ve Městě, bylo považováno za archeologický nález. Dům měl také historický výtah opatřený ještě klasickými ocelovými lany, která už se padesát let nevyráběla, a já doufal, že vydrží aspoň do mé smrti. Samozřejmě jsem měl delší časovou vizi, než že se to se mnou urve zrovna dneska.

„Chćije tam pořádně, co?“ prohodila třicetiletá Mexičanka, vycházející zrovna z přízemního bytu, jejíž rodiče se do Států proplazili ještě pod ostatními dráty u Piedras Negras. Dneska by je autonomní hraniční systémy paralyzovaly elektrickými pulzy už tři kilometry před nimi.

„Jo, doporučuju deštník, nebo plavky.“

Byt mám až ve čtvrtém. Cítím se tam bezpečněji, a to nejenom před povodněmi. Je to dva plus kousek kuchyňské linky. Rozloha šedesát metrů čtverečních. Z technického vybavení v něm není nic, co bylo vynalezeno po iPhone 6 Plus. Ostatně na téhle skutečnosti funguje celé Chinco, proto mu ve Městě někteří říkají *technický kráter*, kde se zastavil čas. Něco jako indiánský skanzen.

Zapnul jsem kávovar (zapomeňte na linku s Warhallovými inteligentními systémy, která vás zaregistruje u domovních dveří, a než vyjedete nahoru, máte kafe na stole), odepnul podpažní pouzdro s pistolí, hodil ho na ledničku a natáhl se

do horních skříněk pro plechovku Darjeeling Himalaya Blend. Otevřel jsem ji a šňupl si trochu čistého koksu. Jedna z výhod deficitu Warhallových inteligentních systémů. Kafe jsem si sice musel udělat sám v pravěkém kávovaru, ale ten nedetekoval zakázané toxické látky a nespouštěl poplach na protidrogovém. Usadil jsem se do křesla, položil na klín notebook a zapálil si. Byl jsem zvědavý, jak si Latterová poradila s uzávěrkou. Bylo deset deset.

17.

NEWSHIT

Rituální vražda v Chinco – Astrobiolog z NASA podřezán a zavěšen nad hořící černé svíce.

V tovární hale bývalé smaltovny v Halethorpe bylo objeveno nahé mužské tělo pověšené za ruce na ocelovém laně za jeden ze střešních nosníků. Pod ním se nacházel složitý obrazec s vrcholy vyznačenými černými svícemi. Muž měl podříznutý krk a jeho krev kapala do středu magické kresby. Dle zdrojů, které si nepřejí být jmenovány, se jednalo o sedmašedesátiletého profesora Curta Griebela, který nebyl z Chinca, a dokonce ani z Města, nýbrž z Titusville, a byl zaměstnán u vesmírné agentury NASA.

Jak jsme dále zjistili, profesor astrobiologie měl kromě jiného i funkci odborného poradce Pentagonu. Jak se dostal z Floridy až do Chinca, zatím není jasné, a místní policie odmítla poskytnout k případu jakékoli informace. Nabízí se mnoho spekulací vycházejících z povolání oběti, ať už jde o její činnost v NASA či Pentagonu. Nicméně ani pro jednu z těchto institucí, založených čistě vědecky a racionálně, není rituální vražda s odkazem na magii typická, což však pochopitelně může být krycí manévr k odvedení pozornosti.

V této souvislosti je možná dobré připomenout si pumový atentát spáchaný v Houstonu na objekt NASA před třemi měsíci, který poškodil budovu vesmírných sbírek. Policie tehdy velmi mlžila (a mlží dodnes) a dle jejího tehdejšího vyjádření tento teroristický čin ukazoval na islamistické teroristy, neboť v jedné z porušených prostor byla nalezena vlajka Islámského státu. Jenže podle neoficiálních informací, prosakujících přímo z NASA, byly narušeny také trezorové depozitáře, kde byly uloženy mimozemské minerály, jež z vesmíru přivezly jednotlivé expedice. Jejich hodnota je nevyčísitelná.

Nabízí se tedy zcela logická spekulace o obyčejné krádeži kamuflované demonstrativním teroristickým činem. Nu, a po třech měsících zde máme rituálně podříznutého astrobiologa z NASA, pověšeného pod střechou opuštěné haly. A já se ptám: Nejde o další kamufláž? Odstranění svědka (či přímo komplice) loupeže století, kamuflované magickým rituálem? Těším se, s jakou historkou opět přijde policie. Možná v té hale dodatečně objeví růžek islamistické vlajky. Případ budeme dále sledovat a informovat vás o jeho vývoji. Lisa Latterová.

Bylo tam šest fotek. Postavy Burgové i Lewicana byly ze záběrů naštěstí vyříznuty.

18.

Myslel jsem, že ji zabiju. Ta mrcha. Už v té kavárně ji určitě napadl tehdejší pumový atentát a krádež šutrů z vesmíru. A mně se o tom ani slovem nezmínila. Já jí vybliju všechno, co vím, a ta úskočná bestie...

Musel jsem si dát panáka Jacka. A ten se moc divil, čemu se do prdele divím. Vždyť je to, sakra, ženská. Co jsem asi čekal?

Na stole se mi rozdrnčel mobil. Vzal jsem ho a mrknul na displej. Steward. Do hajzlu, nejspíš si taky večer pravidelně čte Newshit.

„Jo, slyším tě.“

„Teď mi volal šéf policie z Města,“ vyhrkl.

„Počkej, už jsi četl večerní Newshit?“

„Já ne, kurva, ale oni jo. A možná ani to ne. Volal jim náměstek z NSA.“

„A asi jsou trochu nervózní, co?“

„Kdyby jenom to. Řekl bych, že jsou spíš nasraní. Zítra máš být hned ráno na Fayette.“

„Nekecej. Proč zrovna já?“

„Chtějí někoho, kdo to má u nás na starost.“

„Vždyť jsi to ještě nikomu nepřidělil.“

„Teď už ano. Pojedeš tam.“

„Ty jsi jim nevysvětlil, že je to předčasné? Že se vyšetřování teprve rozbíhá?“

„Ne. Řekl jsem jim, že tam přijedeš rovnou i s pachatelem v poutech.“

„Dík.“

„Vůbec nechápu, cos tím sledoval, žes jí vyžvanil i to, kdo to je. Vykouřila ti ho?“

„Ne, jenom měla moc hezký oči. A nejdřív si to přečti. Zdroj tam neuvědla.“

„To je možný. Akorát že to vyšlo hodinu po tom, co měla schůzku s tebou.“

„To víš ale jenom ty a Jennifer.“

„Stálo to aspoň za to?“

„A co?“

„Nevěřím, že se s tebou nevyspala,“ vyštěkl a zavěsil.

Položil jsem mobil zpátky na stůl. Ještě že už je tenhle den u konce. Zítřejší být horší nemůže.

Ráno bylo hnusné, protože začalo drnčícím mobilem u mojí postele. Nechal jsem ho chvíli drnčet, což měl místo rozcvičky. Když ani po půl minutě nepřestal, sáhl jsem po něm. Displej mi oznámil, že je 07:32 a že ten drnčící alarm spustil Steward. Vzal jsem to.

„Kde seš, sakra? V osm máš být u policejního ředitele ve Městě.“

„Možná tam jsem,“ zadrmolil jsem ospale.

„Hovno. Seš v pelechu, protože čip máš tady.“

„Vlastně jo. Promiň, ani jsem si nevšiml, že jsem v pelechu. Zastavím se,“ oznámil jsem a ukončil hovor.

Pak jsem ještě asi pět minut hleděl do stropu. Dělán to tak každý den. Můj strop to má rád. Potom jsem vstal, odplížil se do koupelny, projel si zuby kartáčkem namáčeným v Jacku Danielsovi a vypoťácel se na balkon, abych si dal ranní camelku se zasněným pohledem obdivujícím Chinco. Chinco to má rádo.

Střechy se po nočním lijáku leskly jako nové a celé město vypadalo čerstvě jako právě pokropená zahrada, která se zrovna chystá rozkvést. Nejvyšší budovy v Chincu mají šest podlaží, ale ani z nejvyššího nedohlédnete na horizont, protože pět kilometrů na jih, na východ, na západ i na sever je výhled ukončený obludnou hradbou Města. Strukturou o čtyřech levelech, z nichž každý má nejméně deset podlaží. Chinco je skutečně kráter vykousnutý v pozemské technologické struktuře.

Hodil jsem na sebe košili, rifle, připnul si pistoli, zakryl ji sakem a vyrazil do nového skvělého dne.

20.

„Četls tu hrůzu od Latterové?“ vyhrkla na mě Jennifer hned ve dveřích.

„Jasně že jo. Náhodou je to napsaný pěkně.“

„Od rána jenom zvedám telefony od všech možných médií a nestačím si ani dát kafe.“

„Tak je nezvedej, ne?“

Překvapeně zamrkala. „A jak by to vypadalo?“

„Myslíš, že vypadá líp, když jim řekneš, že jim stejně nic neřekneš?“

„O dost líp,“ zavrčela a už zase jí zazvonil mobil.

„Neudělal by mi tu sakra někdo kafe?“ vyslal jsem signál směrem k sekretariátu.

Burgová vedle se cpala hamburgerem a kafe měla postavené na protokolech ze včerejšího místa činu.

„Zachránila jste to tělo?“ houkl jsem na ni.

„Který tělo, proboha?“

„My jsme jich včera našli víc?“

„Vy myslíte toho profesora... Toho už přece zachránit nešlo.“

„Já myslím před kremační pecí Ayhana Ongadora.“

„Jo, to jo. Je na patologii.“

„Terry, jak jsi na tom s tou čarodějnící?“ otočil jsem se na toho, který nám způsobil tak monumentální průser. „Nemyslím tvoji manželku,“ dodal jsem.

Plaše se na mě podíval a určitě si oddechl, protože možná čekal, že ho hned ráno odstřelím.

„Nijak. Nikdo o ní nic neví. Teda asi ví, ale neřekne.“

„Super. Tak pátrej dál.“

„Kde do prdele seš?“ vykukla ze své kanceláře Stewardova šéfovská hlava.

„Dyt' už jdu.“

„Řekl jsem jim, že tam budeš v osm.“

„Ale se mnou ses neporadil,“ odsekl jsem a přešel do své kanceláře.

Otevřel jsem okno, nasál vůni chincoteagských bažin a pozdravil se s havrany. Měli radost, že mě zase vidí, což dali najevo mohutným krákoráním, které muselo být slyšet až ve Městě. Vytáhl jsem pistoli z pouzdra a hodil ji do stolu. Místo ní jsem sáhl do další zásuvky pro čip a zastrčil ho do mobilu – furt lepší než implantát pod kůži na ruce.

„To kafe nebude?“ zahalekal jsem do prostoru.

Ve dveřích se objevil Steward. „Nebude. Nemáš čas. Dáš si ho až tam. A jmenuje se Lucas Portfield.“

„Kdo?“

„Policejní ředitel, vole, u kterého se máš hlásit.“

„Co mu mám říct?“

„Nejlíp nic. Jenom se hluboce klaněj a nahod' zkroušený obličej. Ostatně, ten umíš skvěle.“

„Dík za instrukce.“

21.

Město zahrnuje bývalý Washington, Baltimore, Filadelfii a New York, teď přetvořené do obludné krystalické srostlice se šedesáti miliony lidí uvnitř. Přetechnizovaná struktura sestavená z uhlíkových vláken, sklobetonu, keramické oceli, membránových plastů a tlakově modifikovaných strusek, táhnoucí se v délce čtyř set kilometrů po východním pobřeží.

Přibližně uprostřed, tam, kde byla dřív západní část Baltimore (Chincoteague), jako by se do té úžasné a nádherné krystalické struktury zakousla jakási obří vesmírná příšera a kus z ní vytrhla. Zůstalo Chinco. Největší světový squat, obývaný

sto šedesáti tisíci lidmi (to je odhad). Ve skutečnosti to ale žádná vesmírná příšera není – jenom lidi, kteří odmítli bratříčkování s Velkým bratrem a dobrovolně se tím vzdali všech výhod, které takové bratříčkování poskytuje.

Vzdali se implantovaných enzymatických zesilovačů, neurotransmiterových urychlovačů, elektronvoltových čoček, reklamních hologramů, mobilů v hlavě ovládaných mozkiem, aktivizátorů endorfinových systémů, inteligentních autonomních kuchyňských linek, voperovaných identifikačních čipů a milionů kamer a čidel, sledujících každý pohyb kteréhokoli jedince, včetně jeho zdravotního stavu a případné toxicity. Bez čipu není možné se po Městě pohybovat. Nesveze vás žádný přepravní prostředek. Žádné metro, žádná lanovka, výtah ani eskalátor. Zato si vás ale vyzvedne policie. Turisté a návštěvníci ho dostávají na Reaganově letišti (dříve Washington), pokud tedy nejsou systémem vyhodnoceni jako potenciální teroristé. Já mám služební.

22.

Svoji Harley Electra Glide s dvouválcem Twin Cam 106 jsem zaparkoval v podzemních garážích na Dolphin Point. Dál by mě s ní stejně nepustili. Tu motorku miluju. Žádný zběsilý chrt, ale poklidný pohodářský retriever s bublajícím motorem o výkonu sto koní při pěti tisících otáčkách.

Prošel jsem turnikety se štítkovým polem a přes exyrotónové rampy se dostal k pneumatickým výtahům. Během těch pěti minut jsem byl nasnímán tolika kamerami, že by z toho záznamu šel slepit celovečerní film (i když asi žádný thriller). Vyjel jsem na Camden Station, kde jsem zašel odlehčit svému močovému měchýři. Což ale byla chyba, protože hned potom mi na mobilu naskočila textovka. Čidlo DP 8562 mi oznamovalo,

že můj organismus vykazuje denní nepřipustnou toxicitu, konkrétně 0,8 promile alkoholu, což bude nahlášeno zaměstnavateli, Policii Chincoteague, okrsek Coppin Heights. To se nejspíš Steward potrhá smíchy, až mu tahle esemeska pípne. Ještě že už se aspoň vstřebal ten včerejší šňupec koksu – to by si pro mě asi rovnou přijeli.

Napíchl jsem se na městskou navigaci, protože bez ní bych tu cirkusovou centrálu (policejní ředitelství) nenašel. Navrhlo mi to nejkratší cestu, což byla dvě metra, tři výtahy a pět šedesátimetrových eskalátorů s možností občerstvení na mezistanici.

Na Lombard Place jsem se propasíroval holografickými reklamami a nad samotným náměstím přešel po zavěšené lávce z vulcanokových střepein, přičemž jsem začal pociťovat první příznaky depky. Chaotické termiště přehlcené lidmi a terabity informací ve mně vyvolávalo dojem poslední minuty před globálním kolapsem. Vůbec jsem nechápal, jak to celé může fungovat – nejspíš to bylo založené na tom, že všichni tihle lidi prostě věří, že to funguje. Ale podle mě šlo o čistý virtuál.

V kleci z purpurově černých slitin jsem společně s dalšími šedesáti lidmi vystoupal do třetího levelu, kde si naši klec převzala lanovka a patnáct metrů nad Argyle parkem nás přepravila na druhou stranu, kde si nás znovu převzal výtahový hák. Samotný park byl úžasný. Výkvět syntetické biologie, která nepotřebuje sluneční svit a je živená jenom sublimárním rezonančním zářením a nanobiálně obohaceným vzduchem vháněným inteligentní klimatizací přes spirální klapky. Na Fayette k ředitelství Policie Baltimore jsem se dostal čtvrt hodiny po deváté.

23.

Hala byla zahlcená technopiktogramy a za disperzním neprůstředným sklem na mě hledělo šest bikonvexních čoček, z toho

(jak jsem doufal) dvě lidské. Pokud to byl ale android, jeho designér určitě ulítával na řadrech, protože ta byla super a z jejich půvabného tvaru neubrala nic ani příšerná úřední uniforma. S obličejem si ale asi hlavu zrovna nelámala. Vyšumělá padesátka s krátkými slámovými vlasy, úzkými rty a kruhy pod tuctovými očima. Zírala střídavě na mě a na monitory, kde jí výstup z čidel a senzorů už určitě vyjel celou moji historií od mateřské školky až po dnešní den. Přešel jsem k její kukani.

„Jsem nahlášený k řediteli,“ řekl jsem.

Změřila si mě přísným pohledem (nebyl to android, ti ho neumí).

„To si asi děláte srandu, kapitáne Stowalle.“

„Neříkejte, že o mně neví. Sám k nám včera volal, že...“

„Možná o vás ví, ale určitě nečekal, že přijdete opilý. Ve službě.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. „Teď si asi děláte srandu vy.“

„Nedělám. Máte 0,81 promile.“

„A vy tam nemáte, že jsem z Chinca?“

„Odkudže?“

„Z Chincoteague.“

„Pochopitelně, že mám.“

„Tak vidíte.“

„No a co? U vás v Chincoteague snad vedete opilost až od dvou promile výš?“

„To nevedeme, vážená dámo. Ale je to tam trochu drsnější než tady, víte? A zrovna dneska ráno, asi před hodinou, jsem tam vyváděl ze školy jednoho opilce, který obtěžoval studentky. Rvali jsme se, váleli se po chodbě na zemi a dýchali si z ksichtu do ksichtu. Takže jestli ty vaše přecitlivělá a zhýčkaná senzory něco zachytily, tak nejspíš lacinou vodku toho školního opilce.“

Zírala na mě a evidentně nevěděla, jak zareagovat. Měla před sebou tři monitory a zmateně mezi nimi těkala očima.

„Já vás ale takhle nahoru pustit nemůžu,“ řekla po chvíli.

Pokřčil jsem rameny. „Tak aspoň panu řediteli řekněte, že jsem tu byl a že jste mě prostě nepustila. Přeji hezký den,“ zavřel jsem a otočil se.

„Počkejte... moment... Zkusím ještě zavolat nahoru Sabině.“

Opřel jsem se zpátky o pult. Že by mi Sabi pomohla vystřízlivět?

24.

Trvalo čtvrt hodiny, než se softwarové autonomní protokoly, senzorické systémy, univerzální procesory hydraulických otvíracích systémů, štítové generátory (a hlavně Sabina) dohodly, že mě nahoru přece jenom pustí, i když jim toxicky zamořím celé patro.

Vyjel jsem výtahem s bioluminiscenčním obkladem do nějakého patra (netušil jsem, do kterého, výtah totiž ovládal software, který mi padesátka v neprůstředné kukani načetla do čipu) a dvakrát ťukl na chromopolymerový rám dveří s nápisem *Policie, sekce Baltimore, ředitel*. Poslušně zajely do stěny. Možná jsem čirou náhodou objevil vstupní kód, anebo za to zase mohl můj čip.

Ženská za stolem (nejspíš Sabina) měla rovné hnědé vlasy po bradu, asi čtyřicet let a krémové sáčko na bílé košili. Posunula si brýle z očí níž na nos, aby se na mě podívala přímo, bez skel s rozptýleným displejem. Člověka z Chinca nejspíš viděla poprvé v životě. Za ní stál velký chlap v šedém kvádru, věkově možná šedesát, s rukama založenýma na prsou a přezíravým pohledem. Odhadl jsem ho na samotného policejního Lucifera.

„Chris Stowall, policie Chincoteague, dobrý den,“ ohlásil jsem se, ale ani jeden z nich nic neřekl.

Pořád jenom čuměli. Musel jsem jim připadat jako mimozemšťan. Je ale fakt, že jsem si možná místo těch riflí mohl vzít nějaký tesilky s puky.

„Neměl jste tu být náhodou před hodinou?“ zavrčel konečně chlap.

„Jdu navštívit policejního ředitele. Je to někdo z vás?“

Nevěřicně na mě zamžoural malýma očičkami a Sabina si pro jistotu opět nasadila brýle tam, kam patří. Pak jenom zavrčel hlavou a zavrčel.

„Portfield, k vašim službám, kapitáne Stowalle.“

Natáhl jsem k němu ruku. „Těší mě.“

Ledabyly mi ji stiskl, jako by se bál, že se nakazí Chincem.

„Tak pojdte za mnou,“ otočil se.

Zašklebil jsem se na Sabinu. „Pan ředitel vám zapomněl říct, že si dáme kafe.“

Skoro jí praskla skla brýlí. Portfield se otočil a možná chvíli přemýšlel, jestli má zavolat kolegy, ať mě odvedou do cely předběžného zadržení, nebo mě jenom suspendovat. Nakonec to vzdal.

„Jo, hodte nám ke mně kafe.“

Vystoupal jsem za ním po pár schodech na něco, co připomínalo kapitánský můstek. Možná si tím zvyšoval sebevědomí.

„Posadte se,“ houkl na mě a ukázal na křeslo před svým obrovským stolem s vpreparovanou keramickou klávesnicí a transparentním holografickým monitorem fixovaným statickou elektřinou.

Posadil jsem se.

„Tak povídejte,“ spustil.

„Zapomněl jste mi říct, o čem. Ale odhaduju, že nejspíš o profesoru Griebelovi.“

Jenom přikývl.

„Předpokládám, že předběžný protokol včetně fotek a videa jste dostal.“

„Protokoly mě nezajímají, kapitáne. Zajímá mě, jak se to dostalo do toho vašeho bulváru Newshit, ze kterého to převzala další polovina médií a ta druhá to ověřuje, kde se dá.“

Bylo mi jasné, o co mu jde. Nebohý Griebel mu mohl být ukradený. Pokrčil jsem rameny.

„Není to můj plátek a nejsem ani v redakční radě.“

„Jak je sakra vůbec možné, že jste tu mrchu ještě nedostali? Víte přece, že je celostátně hledaná.“

„Jistě, máme ji na nástěnce mezi hledanými.“

„Na nástěnce je vám ale k hovnu.“

„Dostaneme ji, chce to jenom čas. V Chincu je opravdu všechno trochu složitější než tady.“

„Tak mi aspoň vysvětlete, jak na to přišla.“

„To nevím. Pravděpodobně byl někdo od nich na místě činu dřív než my.“

Naklonil hlavu a přivřel oči.

„Vždyť byl kurva nahej,“ vyštěkl.

„Jistě. Nevím, jak to souvisí s vaší otázkou.“

Zavrtěl hlavou. „Souvisí to tak, že pokud jsem si na těch fotkách všiml, neměl na břiše napsáno, že se jmenuje Curt Griebel.“

„Hmm, to opravdu neměl. To mě nenapadlo. Tak ho asi vyptávali někde na Googlu, podle srovnávače fotek.“

Zaklonil hlavu, podíval se na zářivku a potom zpátky na mě.

„Vzhledem k funkcím profesora Griebela Google nedisponuje jeho fotkami. A i kdyby se tam nějaká našla, určitě pod ní nebude napsáno *poradce Pentagonu*.“

„Pak po mně chcete něco, co já nevím, pane řediteli. V tom případě se nám asi někdo nahackoval do sítě, když jsme

žádali o identifikaci DNA oběti. Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Jste si jistý?“

„Naprosto. Od nás ta informace určitě neunikla. Věděli to jenom tři lidi. Já, major Steward a seržant Mackay, operátor od počítačů. Všichni zkušený policisté, kteří vědí, jak se chovat k tisku. To znamená neprozradit nic ani při mučení.“

„V tom případě máte na hovno zabezpečenou síť.“

„Pokud k tomu průniku nedošlo už v té vaší,“ neodpustil jsem si a Portfield na mě vyvalil oči.

„To byl vtip, pochopitelně,“ začal jsem couvat a připomněl si Stewardova slova: Klanět se a nahodit obličej uctivého služebníka.

„Ještě dneska aktualizujete veškerý software vaší sítě a změníte všechny bezpečnostní kódy.“

„Jistě,“ řekl jsem, i když mi bylo jasné, že v případě Terryho kradeného softwaru budou aktualizace asi trochu složitější.

„Kdo povede vyšetřování?“ zeptal se, když k nám po schodech konečně vystoupala Sabina s podnosem a dvěma šálky kávy.

Počkal jsem, až je postaví na stůl a zase sestoupá dolů.

„Vypadá to, že já.“

„Nasadíte na to toho nejlepšího, koho tam máte.“

„Vždyť říkám, že to povedu já.“

Ušklíbl se. „Nějaké první stopy?“

„Jenom kočičí.“

Ruka se šálkem se mu zastavila na polovině cesty k ústům.

„Kočky tam byly dřív než my,“ dodal jsem rychle, aby mu nevypadl z ruky. „Takže jestli tam nějaké stopy byly, tak je ty miciny zničily. Ostatně, je to na tom videu.“

Napil se kafe a položil šálek. „No dobrá. Chci mít každý den večer hlášení o postupu vyšetřování.“

„Co když se nějaký den nepohne ani o kousek?“

„Tak chci mít na stole, že se nepohnulo. Ale to bych vám neradil. Doporučuji, aby se to hýbalo, rozumíte?“

„Jistě.“

„Tohle má nejvyšší prioritu. Já budu vaše zprávy přeposílat Národní bezpečnostní agentuře, která se o to pochopitelně velmi zajímá.“

„Samozřejmě. A když už jsme u toho, v tom článku mrchy Latterové je spekulace, že by to mohlo souviset s pumovým atentátem na depozitář NASA před třemi měsíci.“

„Pitomost... Vždyť ta kráva je úplně blbá. Prostě chce být zajímavá a vymýšlí hovadiny.“

„Přesto... Jak jste říkal, má to nejvyšší prioritu. A já bych nerad něco zanedbal.“

„To vám opravdu nedoporučuji.“

„Proto jsem chtěl požádat o policejní protokoly z toho atentátu.“

„Je to blbost, Stowalle.“

„Jistě, ale jak říkám, chci mít jistotu a nechci udělat chybu.“

„Sabi...“ zavolal do prostoru a zespodu se ozvalo: „Ano, pane řediteli?“

„Požádejte Floridu o protokoly z pumového atentátu v NASA z jednadvacátého dubna letošního roku a odešlete je na policii do Chincoteague.“

„Ano, pane řediteli.“

Pak se zase zadíval na mě. „Jestli tohle zmršíte, Stowall...“

„Je mi to jasné. Tak letím,“ řekl jsem a hodil do sebe kafe na ex.

„Vidím, že s policejními postupy Města jste dobře obeznámen,“ zabručel Portfield.

II.

Vesmírné minerály

25.

Kličkoval jsem se svou Electrou Glide mezi výmoly na Mosher Street a připadal si, jako bych se vracel z pekla do ráje. Do ráje bez kamer, senzorů, čidel píšících blbé esemesky a policejních ředitelů žvanících kraviny. Do ráje s půlmetrovými výmoly na ulici.

Už třicet let sem nikdo neinvestoval ani dolar. Neexistovala veřejná doprava, žádné metro, autobusy, eskalátory, pojízdné chodníky ani lanovky. Stanice a tunely metra tu pochopitelně zůstaly (zazděné pod hraničními vstupy do Města), ale teď z nich byly improvizované obchody, herny, ubytovací slumy a pěší komunikační koridory. Město sem pouštělo jenom elektřinu, plyn a vodu, kterou hradily nejrůznější charitativní organizace a podporovatelé z celých Států. Mobilní síť na tomhle území financuje a provozuje Hao Chong-Min, čínský miliardář, který to považuje za dar Spojeným státům, zatímco Spojené státy skřípou zuby. Jedinou regulérní organizační složkou

financovanou Městem je Svoz odpadků a Policie Chincoteague. A je to taky to jediné, co jsou místní obyvatelé ochotní akceptovat a překousnout.

26.

„Už sem ten ředitelský pabl volal,“ vychrlil na mě Steward, když jsem se vrátil do Coppin Heights.

„Copak? Stěžoval si?“ zeptal jsem se, vytáhl městský čip (Bratrovo pekelné stigma) z telefonu a hodil ho zpátky do zásuvky.

„Nestěžoval.“

Sedl jsem si naproti, natáhl si nohy, vytáhl camelku a zapálil si.

„Takže mi dal rovnou výpověď?“

„Hovno... Sám udělal průser a potřeboval ho hned napravit.“

„Cože?“

„Ty sis nechal poslat vyšetřovací protokoly nějakýho pumovýho atentátu v NASA a on volal, ať je okamžitě vymažeme, že je to omyl.“

„Jak to? Ta blbka Sabina poslala něco jiného?“

„Ne, poslala přesně to, co jsi chtěl.“

Zbystřil jsem. „Počkej... Ještě jednou. Asi jsem to nepochopil.“

„No, nechal sis poslat...“

„Já vím, pumový atentát na NASA z dubna, jak se o něm zmiňovala Latterová.“

„Jo. A on ho poslal. Jenže pak asi referoval o vaší schůzce nějakýmu hlavounovi, myslím, že z NSA, a ten ho nejspíš seřval, ať ti nic neposílá, že to s Griebelovým případem vůbec nesouvisí. Jenže Portfield zjistil, že už to k nám odešlo, a tak volal, ať to ani neotevíráme a hned to vymažeme z naší sítě.“

„To je divný, ne?“ poznamenal jsem.

„Sakra divný.“

„A co jsi mu na to řekl?“

„Že to okamžitě udělám.“

„A udělal jsi to?“

„Jo, udělal.“

Jenom jsem zavrtěl hlavou nad jeho naivitou.

„Tos nemusel. Smrdí to jako chciplá kočka,“ zavrčel jsem otráveně. „Tebe sakra nenapadlo...“

„Napadlo,“ přerušil mě.

„Co tě napadlo?“

„Napadlo mě říct Terryimu, ať to zazálohuje na externí disk a teprve pak ať to vymaže z naší sítě.“

Věděl jsem, že Steward není tak úplně blbej.

„Jo, a pošlou sem někoho od nich,“ dodal.

„Na co? Aby zkontroloval, jestli jsme to vážně odstranili?“

„Ne. Nebo to možná taky. Ale hlavně aby vedl vyšetřování.“

„Cože?“ zvedl jsem k němu oči. „Myslíš to vážně?“

„Tak mi to bylo řečeno váženým panem policejním ředitelem.“

„Portfield sem pošle nějakého svého vylízaného gumáka?“

„Ne Portfield, NSA.“

Zaklonil jsem se v židli. „Do prdele...“

Chvilí jsem sledoval pavučinu v koutě nad dveřmi a pak se znovu zadíval na Stewarda.

„Co tu proboha bude dělat? Vždyť tady nemá nejmenší šanci. Nikdo se s ním nebude bavit.“

„Asi doufají, že aspoň my ano.“

„Na to ať zapomenou. Jestli sem fakt někoho pošlou, tak se nevyšetří vůbec nic. Bude to přesně naopak. Celé Chinco se stáhne do obranné pozice proti vetřelci z Města a já budu jedním z prvních.“

„Hovno, Chrisi. Ty s ním budeš spolupracovat. Jak jsi správně řekl, nikdo mu tady nepodá ani kůrku chleba. Musí mít někoho k ruce.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Hele, Brente, tohle nebude fungovat.“

„Já vím. Ale co s tím naděláš? Možná to brzo pochopí sami.“

„Ti? Ti nikdy Chinco nepochopí... Mohla by je zachránit jediná věc.“

„Která?“

„Když pošlou ženskou. Pětadvacet až pětatřicet. Může mít trochu větší zadek, ale žádný silikony. Na ty jsem alergický.“

„Jo, napiš jim žádost.“

27.

Posadil jsem se do své židle k otevřenému oknu, nasál magicou vůni rajského bahna řeky Patapsco a hned potom virginsko-tureckého tabáku. Málokdo ví, že zrovna Chinco, tedy samotné centrum Baltimore, vděčí za svou existenci tabáku. Mírně písčité pobřeží zálivu Chesapeake s meandry řeky Patapsco bylo pro tuhle plodinu ideální a v šestnáctém století tady byly snad největší plantáže v celé Americe, které mohly za obrovský ekonomický vzestup oblasti. Z baltimorského přístavu pravidelně vyplouvaly lodě zásobující tabákem půlku Evropy.

Pozdravil jsem se s havrany na blízkém platanu, vytáhl mobil a ťukl na rozkošný čumáček Lisy Latterové na displeji.

„Zdravím mediální královnu Chinca a teď už i celého východního pobřeží, včetně Floridy.“

„Díky, nejmenovaný zdroji.“

„Ve skutečnosti jsem vám ale jenom chtěl říct, že jste ta nejmrchovatější mrcha, jakou jsem kdy poznal. A těžko už vás někdo překoná.“

„Nepovídejte. Něco se vás dotklo?“

„Vy jste se mě dotkla.“

„O tom nevím. V té kavárně jsme si jenom tukli skleničkami, k žádnému přímému fyzickému kontaktu nedošlo.“

„Ale došlo k psychickému.“

„Skutečně? V tom případě doufám, že ne negativnímu.“

Ta ženská si snad ze mě dělá prdel.

„Byl jsem kvůli vám u samotného baltimorského policejního ředitele.“

„Aspoň jste se na chvíli dostal z Chinca do civilizace, ne? Že to tam mají hezký?“

„Jste podrazák.“

„Pořád nechápu, co se vás tolik dotklo. Nejmenovala jsem vás.“

„Ještě to tak. Jenže já vám řekl všechno a vy jste si všechno nechala pro sebe.“

„Co všechno?“ Teď zněl její hlas opravdu překvapeně.

„Pumový atentát na depozitář NASA.“

„Tak tohle vás žere?“

„Jo, přesně tohle mě žere.“

„Napadlo mě to, až když jsem si u sebe sedla k počítači.“

„Nekecejte.“

„Opravdu. V tomhle je moje kancelář hodně inspirativní. Na polici přímo nad kompem mám velké kameny z Haiti, a taky...“

„Běžte do prdele, Latterová. To bylo naposledy, co jsem vám něco řekl.“

„To by mě ale vážně mrzelo.“

„Doufám, že už vás to mrzí.“

„Neblbněte... No tak jo. Možná jsem vám to měla zavolat. A vlastně jsem i chtěla. Ale v tom fofru a blázinci... Polepším se.“

„Nevěřím.“

„Chcete nějakou náhradu?“

„Máte na mysli psychickou, nebo fyzickou?“

„Jakou budete chtít.“

Na chvíli jsem se odmlčel. „Možná byste to mohla částečně, zdůrazňuju částečně, napravit, když mi řeknete, kde bych našel Molly Kelly.“

„Aha... Taky vám vrtají hlavou ty magické obrazce, co?“

„A neříkejte, že už jste za Kellyovou nebyla.“

„Nebyla. Nebavila by se se mnou. Jsem pro ni hnijící žumpa, od které je lepší držet se dál.“

„V tom případě bych si s ní mohl rozumět. Máme stejné názory.“

„Nebude se bavit ani s vámi.“

„Já nejsem hnijící žumpa.“

„Možná jste ještě něco horšího, protože vás platí Město. Nebude s vámi mluvit.“

„Přesto bych to rád zkusil. Tak řeknete mi, kde bych ji našel?“

„Vážně nevím. Ale zkusila bych Sandtown, bývalou stanicí metra Upton Station. Podle mých zdrojů by měla žít někde tam.“

„Dík.“ Zavěsil jsem. Fakt jsem neměl náladu se s ní bavit. Mrcha.

Do kanceláře vpadl Steve Adcock z forenzního. „Hele, volá policajtká z Gwynns Falls a je nějaká hodně zmatená... Vem si to,“ řekl a podal mi mobil.

Přiložil jsem si ho k uchu. „Kriminálka Chince, Stowall.“

„Já vím, že jste kriminálka. Proto vám volám. Tady Alice Brooksová z okrsku Gwynns Falls.“

„Těší mě, Brooksová.“

„Právě mi volali z Rozkvetlé sasanky, že jim tam přiběhl pes s rukou v tlamě. Tak jsem si říkala, jestli tam vůbec máme jet,

protože pak bysme k tomu stejně volali vás. Takže by možná bylo lepší, kdybyste tam zajeli přímo, ne?“

„To je mi jasné, že pro vás by to bylo lepší. No ale... Ta ruka je lidská?“

„Jasně že je lidská. Jinak bych vám asi nevolala, ne?“

„A ten pes se tam ještě vyskytuje, nebo jenom proběhl kolem a utíkal dál?“

„Nikam neutíkal. Je to jejich pes.“

„Čí?“

„Těch holek ze Sasanky. Je tam s nima i s tou rukou a holky jsou z toho vyděšený.“

„Dobrá, zajedu tam. Ať ho nikam nepouštějí, jediné bez té ruky.“

„To už jsem jim říkala.“

„A ta Rozkvetlá sasanka je...“

„Jo, bordel tady u nás, na Benson Avenue.“

„Dík.“

Vrátil jsem mobil Stevovi, vzal si pistoli a vyšel z kanceláře.

„Je tu někde Burgová?“

28.

Rozkvetlá sasanka zabírala přízemí objektu, který dřív sloužil jako vysokoškolské koleje, takže jeho funkce se ani moc nezměnila. Na oprýskané fasádě přes dvě patra bylo nakreslené něco, co mohl být větrný mlýn s polámanými lopatkami, zmutovaný motýl, hodně chlupatá vagina nebo třeba i rozkvetlá sasanka.

Burgová zaparkovala volvo na místě vyhrazeném pro městský autobus (který tady naposledy zastavil někdy před třiceti lety) a u vchodu nás přivítal člen ochranky. Nebyl to ale žádný chlap v černém mundúru se spoustou kapes, tlustým

opaskem a ultravibrační pistolí, ale obrovský černoš v bílém tílku a s baseballovou pálkou v ruce.

„Kriminálka Las Vegas,“ vyštěkl jsem a strčil mu pod nos placku.

Zůstal na ni bez hnutí čumět, jak se snažil rozklíčovat, co se zrovna dozvěděl.

„Jenom Chinco,“ dodal jsem, abychom tam nestáli celou věčnost.

„Vy ste fakt z kriminálky?“ zabručel nedůvěřivě.

Evidentně neuměl číst.

„Fakt.“ Ukázal jsem za sebe na volvo. „Ty půlmetrový písme-
na na tom autě jsou přesně vo tom.“

Vytáhl z kapsy mobil (ten s ním naštěstí komunikoval vý-
hradně pomocí obrázků a ikon) a někam volal.

„Je tu nějaký chlap s Číňankou a tvrdí, že jsou z kriminálky...
Jo... To je kvůli tomu čoklovi, jo? Tak já je pustím.“

Schoval mobil a kývl, abychom šli dovnitř.

29.

Holky byly skvělé. Ta, na kterou jsme narazili jako první, měla světlé vlasy vyčesané nahoru a stažené černou stuhou. Na krku měla černý obojek se skleněnou bižuterií a pod ním odhalená prsa. Ale ne úplně. Bradavky byly přelepené červenou leukoplastí do tvaru kříže, takže vypadala jako dobře označená zdravotní sestra. V takové nemocnici by mě pobyt určitě nestresoval.

„Vy jste ti kvůli Garpovi, že jo?“

„Stowall, kriminálka Chinco. Pokud se tak jmenuje ten pes, tak ano.“

Přikývla. „Je to ridgeback a je hrozně hodnej. Je to náš mi-
láček a...“

„Tu ruku máte kde?“ přerušil jsem ji.

„My ji nemáme,“ řekla druhá za ní, která neměla odhalené vůbec nic, naopak na hlavě měla pletenou čepici a na rukou cyklistické rukavice. Nejspíš tady měla na starost nějaké speciální služby, i když jsem si nedovedl představit jaké.

„Vy ji nemáte?“ vyštěkl jsem podrážděně.

„Má ji Garp. Nedá si ji vzít.“

„Říkaly jste, že je hodnej.“

„Jo, to je. Ale ruku si vzít nedá. A navíc my se jí bojíme. Nevzala bych ji ani za nic.“

„Máte aspoň tušení, kde ji sebral?“

Obě zavrtěly hlavou.

„Má nějaký oblíbený místa, kam chodí?“

„Určitě jo, ale ty my neznáme. Ráno zmizí a večer se vrátí nažrat.“

„Super. Chtěl bych se mít jako váš Garp. Tak kde je?“

„Pojďte za mnou.“

Vedly mě labyrintem chodeb dolů do sklepa. Prošli jsme kolem tlustých ocelových dveří jako do bankovního trezoru. Byly otevřené a za nimi se nacházela tmavá klenutá místnost s neomítnutými stěnami, ve kterých byly zabudovány ocelové kruhy a řetězy. Skoro jako cela předběžného zadržení u nás. Tahle ale byla vylepšená něčím jako fakířskou postelí a v koutě železnou pannou. Pokud bych si měl tipnout, kde najdu uřezanou ruku, byla by to přesně tahle mučírna.

Pseudozdravotní sestra zahrnula za roh, pak jsme ještě sestoupali po dalších kamenných schodech a vešli do něčeho, co připomínalo sklad starého nábytku. Rozlámané školní lavice, židle a skříně bez dveří. Garp ležel v jedné takové a přední tlapy (vlastně tlapy, byl obrovský, dobrých padesát kilo) měl položené na lidské ruce. Nebyla utržená, ale čistě uříznutá těsně nad loktem.

Burgová se otočila a zadržela: „Tohle teda nemusím.“ Pak couvla zpátky.

Jako kdybych já jo.

„Ahoj, Garpe,“ řekl jsem psí obludě.

Zbystřila a nastražila uši.

„Má tu pána? Nebo paničku?“ obrátil jsem se na holky.

„Všechny jsme jeho paní.“

„A kterou miluje nejvíc?“

„Všechny.“

„Tak co kdyby ho jedna z vás zavolala k sobě?“

„To klidně můžu, ale k ničemu to nebude. Už jsme to zkoušely. Příběhne, ale i s tou rukou a nepustí ji. Takže já ho volat nebudu.“

„Aha... Co navrhuje?“

„Možná bych mohla přinést shora kus salámu a zkusit...“

„Blbost,“ přerušila ji ta v pletené čepici. „To už jsem zkoušela. Není blbej. Možná kdybyste sehnali hárající fenu, tak by si dal říct,“ otočila se ke mně.

„Myslím, že máte trochu zkreslené představy o místní kriminálce. Hárající fenu u nás nemáme a rozhodně nemíním žádnou shánět.“

„Tak si musíte poradit nějak jinak,“ řekla s cigaretou v ústech.

Taky bych ho mohl samozřejmě odstřelit, protože zadržoval důkaz trestného činu. Jenže to by mě pak holky asi přikovaly v té svojí hrobce ke stěně, nebo zavřely do železné panny. Garp mě bedlivě sledoval velkýma hnědýma očima a nejspíš se mu honilo hlavou, co na něj chystám (nepochyboval jsem ani vteřinu o tom, že to vycítil).

Vytáhl jsem mobil a navolil Steva Adcocka od nás z technického.

„Jo, slyším tě, Chrisi.“

„Potřeboval bych, abys zajel do Gwynns Falls na Benson Avenue. Je tady noční podnik Rozkvetlá sasanka.“

„Mrtvej?“

„Částečně.“

„Takže ještě dýchá?“

„Nevím, jestli ještě dýchá. Ale pochybuju. Je tu z něj jenom ruka.“

„Nechápu.“

„Prostě uříznutá ruka. Problém je, že na ní leží velký pes a nedá si ji vzít. Takže potřebuju, abys vzal pistoli s uspávacíma šipkama a...“

„Ty ses zbláznil. Myslíš si, že děláme u stráže safari parku? Nic takového tu nemáme. Normálně ho odstřel, ne? Vždyť...“

„Nemůžu ho odstřelit,“ řekl jsem do mobilu a všiml si vyděšeného výrazu ve tvářích obou holek.

„Já ti tu pistoli přivezu, jestli ji nemáš s sebou.“

„Mám ji, ale říkám, že ho nemůžu odstřelit. Je to miláček zdejšího ženského personálu. Zabily by mě.“

Obě vážně pokývaly hlavou, jako že to souhlasí.

„Pak to teda asi těžko vyřešíme. Ledaže bysme počkali, až usne,“ konstatoval Steve.

„To je dobrej nápad. Vem ručník, cestou se stav v drogerii a sežeň litr éteru. Napustíme ručník a hodíme ho na něj.“

„Myslíš to vážně?“

„Jasně že jo. A vem i čípací soupravu s kamerou. Budeme ho muset načipovat. Určitě se vrátí pro zbytek.“

„Myslíš jako pro zbytek k tý ruce?“

„Jo. Ale vem autonomní systém, s vlastním záznamem na paměťovou kartu. Protože ten zbytek je možná někde, kde není signál. A nůžky.“

„Na co nůžky?“

„Je to pes, takže má srst, vole. Budeš mu muset na čele vystříhat chlupy.“

„Do prdele. Tak jo, jedu tam.“

Ukončil jsem hovor. Obě holky tam stály jako zařezané.

„Bude ho to bolet?“ zeptala se pak ta s těmi leukoplastmi přes bradavky.

„Jestli se nám ho podaří uspat tím éterem, tak to ani neucítí. Je to půlcentimetrový čtvereček, který mu přilepíme na čelo.“

„A kdy mu to sundáte?“

„Až najde zbytek, ke kterému patří ta ruka. Je v tom nějaký problém?“

„No, trochu ano.“

„Proč?“

„No... Někteří klienti mají rádi, když se na ně při tom dívá pes. A Garp se rád dívá. Takže pak na tom záznamu...“

„Pokud budete ve vedlejší roli vy, rád se podívám taky,“ zavřel jsem.

„Někdy jsem i v hlavní.“

30.

Safari akce dopadla dobře. Steve byl sice ze začátku trochu nervózní (ne z toho psa, ale z přelesených bradavek), ale nakonec to překonal a soustředil se na čistou kriminalistickou práci. Ručník napuštěný éterem byla taková síla, že uspál skoro i mě se Stevem. Přesto se nám ho podařilo na tu psí obludu hodit. Samozřejmě si ho Garp hned strhl, ale stačilo to, aby začal být malátný, protáčely se mu panenky a za chvíli tam ležel bez hnutí, jak široký tak dlouhý.

Steve mu nejdřív opatrně odebral ten kus lidské ruky a uložil ho do igelitky obchodního domu G-Market. Pak mu vystříhal přesně mezi očima malé kolečko a přilepil tam mikrokameru.